Avskrivet 1993 av Annalena Hansson

Sångbok

för

Gunnar Hansson
Erik Hansson

1.

No	1	Från Kroonebergs fönster
"	2	
"	3	
"	4 - 5	O, flicka kär
"	5 - 6	
"	6 - 7	Mitt drömda idial
"	8 - 9	Höstdrömmar
"	10 - 12	Balens Drottning
"	13 - 15	Skärdgårdsflickan
"	16 - 20	Fröken Agnes
"	20 - 23	Drömm valsen
"	24 - 25	Min moder
"	26 - 28	Livet bana
"	29 - 30	Glöm aldrig bort kära
"	30 - 33	Ett Bardomsminne
"	34 - 36	I Honululu
"	36 - 39	Syrendoft
"	38 - 41	Hjärtas som mötas
"	42 - 43	Köp blommor
"	43 - 45	Den farliga månen
"	46 - 47	Lilla Lola-Lo
"	48 - 49	Konvaljen avsked
"	49 - 52	Salome
"	53 - 55	Sjömansliv
"	56 - 57	Såpbubblor
"	58 - 60	Sjömanskärlek
"	60 - 64	Flickan i kortklippt hår
"	64 - 66	Jazz - Gossen
"	67 - 69	Barndomshemmet
"	70 - 72	Släckta fyrar
"	73 - 76	Farmareflickan
"	76 - 81	Fritof Andersson
"	81 - 84	Den gula paviljongen !
"	85 - 86	Den gyllene medelvägen
"	87 - 90	Lilla Frida och Jag
"	91 - 94	Turalleri hurra

2.

No	95 - 96	Förgät-mig ej
"	96 - 97	Si - mej - gonatt
"	98 - 100	Rosa - lilla
"	101 - 103	Skärgårdflickan
"	104 -	Ann-Maria
"	105 - 107	Hälsning till hemmet
"	108 -	En eldars kärleksvissa
"	109 -	Flotistens bön
"	110 - 112	Sköna - Helen
"	113 - 115	Karl Alfred å Ellinor
"	116 - 119	Marinvisan !
"	119 - 121	Rio Nights
"	121 - 123	Det var en solskensdag
"	124 - 127	Nicholais
"	128 - 131	Motorcykeln
"	132 -	Blomman och fjäriln
"	133 - 134	Warför skall man tvinga mig att sjunga
"	135 - 137	Krokodilen
"	137 - 140	Den farliga våren
"	140 - 143	Sjömansliv
"	144 - 145	Skepp som mötas
"	146 - 147	Skånska Valsen
"	148 - 150	Medel mot kalla fötter
"	151 - 154	Cowbowsen
"	154 - 155	Niagara
"	156 - 157	Sjömans beravning
"	158 - 161	Den sista resan
"	162 - 165	Skeppsbrand
"	165 - 171	Himlafästen
"	172 - 173	Sjömans sång
"	174 - 178	En natt i gamla stan
"	179 - 183	En sjöman så glittrande glad
"	184 - 185	Cigenar flickans klagan
"	186 - 187	Gamla Minnen
"	188 - 189	Indian flickan
"	189 - 192	Gondolsång
"	193 - 194	Ejros visan

3.

Dessa sånger finns med i boken, men inte i dess register (längst fram)

No	*194 - 198*	*Skeppet Skulda*
"	*198 -207*	*Charles från London*
"	*209 -210*	*Sällhetens sjö*
"	*210*	*?????????*
"	*211 - 230*	*SAKNAS*
"	*231 - 233*	*Utdrag ur forna tiders kyrkoräkenskaper*
"	*234 - 234*	*Kärlekstårta (recept)*

4.

FRÅN KRONNBERGS FÖNSTER

Kom, gamla yngling
följ mig, till ett
land,
ett sällsamt land
där dårars klokhet skattas

War ej förskräckt !
Jag räcker dig min
hand.
Du skall få nog av det,
som alltid fattas.

Sen Tallens stam står ren och vit i
färgen.
Björkens kottar dinglar
uti rad

Här lyser mörker på
de djupa bergen och
gäddan slår en drill så gråtmild
glad.

Här ser du spåren efter hästens
tassar, en långbent tax
flygit fram.
Men suggan har med sina
många nassar lyft
vingarna från havets makadam.

En loppa sitter fången
bak ett galer och
ryter milt och skakar i sin
bur säg
vad är detta som från trädet
faller är det ej av klon,
utav en ilsken
tjur

Ser du, där borta på den
ljumma isen, den vita negern
går i, bränhet snö,
sin fula tombutelj har han
satt på spisen,
en ofödd änka är hans
längtans mö

Du stora dvärg låt sorgen
fröjda,
gråt ut hos mig om du är full
av skratt
Ack, jag är glad att vi
ej äro nöjda, nu skiner solen
fram nu blir det
natt.

Skrivet av
Gunnar Herbert Hansson
Malmö den 14 september 1922

O, FLICKA KÄR

I vers

O, flicka kär vad har jag
mot dig brutit. Att jag ej mer skall
älskas utav dig.
O, varför gav du mig
en sådan smärta. O, aldrig, aldrig kan jag glömma dig.

II vers:

O, varför bad du om mitt
ung hjärta, O, varför bad du mig
att älska dig.
O, varför gav du mig
en sådan smärta. O, varför varför
var du falsk mot mig.

III vers:

Jag var fast ung när ja på dig
tänkte
Du borde ej ha räcknat mina fel.
Och liten var den glädjen
livet skänkte
Att käna andra har nu blitt
min del

IV vers

Så många år så många sälla
dagar
Jag vandrar glad i livet ut med dig
O, vil du blott kalla den tillbaka
Så vore du min vän dig icke lik

V vers

Nu ett det är och det till sist jag
ber dig
Att intet narra flera såsom mig
Tänk då på den som så skyldigt lider
För din skull är ni min ungdomstid förspilld

VI vers

Jag slutar nu den lilla enkla sången
Jag är så trött jag ingenting förmår
Men jag tar nu Gud till
vittne denna gången
Att du är min till dess jag läggs på bår

Slut den 14/9-22
Hansson

MITT DRÖMDA IDEAL.

I vers

I drömmens strålande hägring.
Jag skådat en töken bild, en Wenus,
full av fägring, bedårande skön
och mild. I moln hon tycktes försvinna.
Allt var ju en villa blott.
Den skönaste gudinna i
drömmen jag skådat fått

Refr:
Med själens blick jag
henne ser i rosig purpursky.
Den hulda jag så ömt tillber
till henne vill jag fly.
Hon tronar som en Drottning
skön i hjärtats tempel sal.
För henne ligger jag i bön
mitt drömda ideal

II vers

Sen dess jag sökte i världen bland
tärnor i tusen tal till sist jag
fann på färden mitt tjusande ideal.
Hon blev min kärleksgudinna
Min stjärna på livets stig. En säll-
sam jordisk kvinna. För evigt hon
tillhör mig.

Refr:
Med själens blick jag
henne ser i rosig purpursky.
Den hulda jag så ömt tillber
till henne vill jag fly.
Hon tronar som en Drottning
skön i hjärtats tempel sal.
För henne ligger jag i bön
mitt drömda ideal.

HÖSTDRÖMMAR.

I

Nu drömmar spökar sig tyst förena
I höstlig skymning från vissnad äng
Nu spelar höstvind i björkens kronor
Men nu vill jag drömma om den
sommar som flytt.

Refr:
Drömma, endast drömma om vår
kärleksflamma
I septembernatt, I månskensnatt.

II

Alldrig får jag den som jag älskar
Därför så kan jag ej mer vara glad
Warför, säg varför skulle mig lämna
Lämna mig som vissnat löv för
höststormars sus.

Refr:
Drömma, endast drömma o.s.v.

III

Han var den förste som fick mig
kyssa. Han var den ende som mig
rätt förstod.
Honom har jag älskat allt sen
barndomsåren.
Honom vill jag älskat tills jag
läggs ner i grav.

Refr:
Drömma, endast drömma o.s.v.

IV

Tyst hjärtat klappar lägg dig
tills vila
Krossad hjärtat upphör att slå.
Tro du att vintern med sin is och
kyla
Skall förjagas minet av den sommar
som flytt

Refr:
Drömma, endast drömma o.s.v

Slut

14/9-23
Gunnar

BALENS DROTTNING

1 vers
Med lågande kinder hon hastar
ur valsen som nyss tagit slut
hon kappan kring axlarna kastar
och skyndar i parken sig ut
bakom henne tonorna klinga
klar skinner salongen i ljus
lätt faller flinga på flinga
och dovt höres tonernas brus.

2 vers
Wi flyde hon bort från de andra
när balsalens drottning hon var
vi skulle så hon vandra, förgäves
hon lämnar ej svar,
bland hopade driver hon finner
sin väg genom dunklet
ändå, tills borta i parken finner
en ensam och undangömd bergvrå.

3 vers
Där står ju björk som hon känner
mot trädet hon lutar sig fram
och pannan som feberhet bränner
hon vilar en stund mot dess stam
två glödande läppar hon trycker
mot isiga barken och ler
ett namn han tycks skönja i barken
vid snöglansens nattbleka sken.

4 vers

Och ljuvt hon drar sig till minnes
den handen som skrivit det
här så lycklig hon var då, till minnes
den majdag så strålande klar
hon minnes så väl varje skåra
och, drömmande såg hon därpå
liksom för att ej barken såra
hon bröt en förgätmigej då.

5 vers

Sen dess hon ej fått skåda
den platts där de möttes varan
ty ödet åtskilde dem båda
år efter år. Nu tillhör hon redan
en annan, och allt hennes lycka har flytt
hon lutar den bränheta pannan
mot isiga barken på nytt.

6 vers

Ånyo hör tonorna ljuda
och dansen vill ej taga slut
hon eldigt i valsen sig svingar
med strålande blick som förut
och björken där nu i skogen
står sköljd på grenar och stam
och vinden bortsopar från marken
vart spår på den marken hon
gått fram.

Slut
H. M. Sigurd Karlskrona
den 21-5-22
Gunnar

SKÄRGÅRDSFLICKAN

1.
På Bohusläns kuster bland skären
de grå, där ser man en grav med ett
ankare på. Den saknar allt klädsel
av blommor och band dess prydnad
består utav havskum och sand.

2.
Bland åldriga granar som växer
på strand där såg man en fiskareflicka
ibland, hon satt där så ensam med
hand under kind hon lysnade
tankfullt till susande vind.

3.
Hon sukade så tungt o hur
smärtsamt det är att så vara skild
ifrån den man har kär, o svara
mig bölja från brusande hav
sej, var är min älskling sej är han
i grav.

4.
Eller har han mig svikit och tagit
en an. O Gud, denna tanken får ej
vara san. Han svor mig ju trohet
när han drog bort och lovade
komma igen inom kort.

5.
Han sade ju även när han slöt
mig i sin famn, jag skriver
så fort som jag kommer i hamn
Har ej än ett ord ifrån honom jag fått
fast tvenne år sen han drog bort.

6.
Så löser hon sakta sitt böljande hår
och sedan hon neder mot sjöstranden går
Där viskar hon sakta den älskades namn,
och sjunker så nedert i havböljans
famn.

7.
En tid sen därefter som flickan får svar
man liket av henne i vågorna fann
Så fick hon sin grav ivid granarnas fot
där vilar hon trygg emot stormarnas hot.

8.
Så kom det en sjöman från villande hav
lät resa ett ankare på hennes grav
Där lät han gravera med gyllend ord
här vilar vännen jag älskat på
jord

9.
Och Kattigats böljor de skummande stå
mot foten av graven ja är ifrån år
bland sagan om den som i
graven blev gömd av fiskar-
befolkningen aldrig
blev glömd

Blev skriven den 18-9-1922
i Malmö
av
Gunnar Hansson

FRÖKEN AGNES:

1:
Fröken Agnes uti dystra drömmar går
Uti nattens tystnad ingen ro hon får
Fast rummet fint och hon är sidenklädd
hennes sömn den flyr från spetsprydd bädd.

II:
Uti nobla kretsar, uppå bal och fest
stackars Agnes måste vara med som gäst
Hon dansar, spelar fasten ingen ser
att hjärta lider, medan munnen ler.

III:
Hon suckar ömt en tår på kinden rann
Vi blev jag icke fattig född som kan
Att vara glad och fattig vilken härlig lott
emot att rik och fredlös bo på gyllne klot.

4:
O, grumma öde varför blev jag född?
I kvalfull längtan blir min tid förödd
O, varför blev till dessa rum jag förd
som bära vittne blott om flärd och börd.

5:
Torparsonen Gustav jag ej glömma kan
Sex år förflutit sedan han försvann
Ej ett ord till avsked, ej en enda rad
Kanske vilar han i den kalla grav.

6:
Eller har han stypat i en strid så het
emot nöd och armod ? O, vem vett vem vet
Eller har han glömt den lilla flickan, som
till hemligt möte med honom kom.

7.
Så hon på sitt rum i dystra tankar går
Därvid plötsligt fadern framför henne
står. Ack min Kära Agnes, nu mig hjärtlig gläd
och om några veckor dig i bruddräkt klär.

8:
Greve Reinhold har besökt vår lugna strand
därvid han av mig anhållit om din hand
Han är rik en mäkta bildad man
som helt visst dig lyckliggöra kan

9:
Agnes svimmar först, men fattar sedan mod
Förvisst är du för mig en fader god.
Förlåt mig dock att jag ej nu mig gifta vill
och aldrig höra greven Reinhold till !

10:
Bortskämda barn, utropa fadern vred,
skall icke du som andra följa tiden med
Det hög tid är din frökentid tar slut
och pliktig är du lyda utan prut !

VVI:
Må greven vända hem ifrån vår strand
För penningar jag säljer ej min hand:
Ack, genom guldet aldrig lyckan vanns
och smärtan gömmes under flärd och glans.

12:
Det är min plikt att lyda känslans röst
En annans bild jag bär uti mitt bröst
Befall mig blott, och jag i döden går
för den, jag älskat sedan mina barndomsår.

13:
Så satt hon uti kvällens ensamhet
Hur hårt hon därvid stred, hon endast själv det vet
Men innan solen nästa dag uppgår
hon resklädd plötsligt inför fadern står.

14.
Hon stammande: Min fader, ack förlåt
att jag ej binda kan min själ, förlåt.
mig att den sorg jag vållar dig !
O, aldrig, aldrig mer du träffar mig !

15:
Jag reser nu långt bort till fjärran land
Jag reser dit, min vän har rest förut.
Kanhända där min frökentid tar slut.

16:
Förväl mitt hem, min kära stolta borg
vars murar endast gömma kval och sorg
Förväl I salar, och du gamla lind !
Jag hälsning sänder en med himlens vind !

17.
Hon ilar ut och hoppar, frisk och sund
i sjön på Gustav tänker i sin sista stund
När sen ur vattnet drages hennes kropp
har själen redan flytt till himlen opp.

Slut den 18-9-22
Malmö
Hansson

DRÖMVALSEN

1:a vers.

De vaggande böljorna
runt kring mig leka
min båt glider framåt och månen lysa full
Jag ligger och drömmer
på rygg i min eka om djupröda
läppar och lockar av guld
I kvällens timmar
två ögon glimmar
en hand mig vinkar så vit,
långt in i vassen där står kompassen
det är min flicka som själv drog mig dit.
Men än vill jag på vågen
ligga och gunga
och drömma om lyckan
som en gång jag skall nå.
Jag önskar jag kunde båd dikta och sjunga
om allt som jag tänker när böljorna slår.

2: vers

Jag vet vem som står uppe på stranden i väntan
skyggar för ögat och spejar utåt sjön
En stund får hon vänta
den blåögda jäntan
för båten jag styr in
i viken så grön
Vår bölja blänker
när månen stänker
sitt silver runt kring min båt.
Hallå, där upp
där föll en droppe
låt ej min flickas kind bliva våt.
Upp över mig välver
sig himmeln den höga
så lungt den skände
ej hjärtas heta brand,
vid vågornas vaggsång
jag sluter mitt öga
och båten glider sakta emot land.

3: vers

Min flicka har köpt
båd bruddräkt och slöja
och smycken att hänga
omkring sin vita hals
En söndag ty längre
det icke för dröja
skall brudparet träda i en sprittande vals
Och så blyga
vi bägge smygga
hem till det bo
vi oss rätt.
Då börja festen
vi oss rätt.
Då börja festen
vi lyda prästen
som sakt de tu skall varda ett.
Nu stöter min båt
på den grönklädda stranden,
nu vaknar jag upp
i den ljuvligaste hamn.
Men flickan som
står räcker mig handen
smyger sig in i min öppnade famn.

Slut
Malmö den 20-9-22
Kristianstadsgatan No 9
Hansson

MIN MODER

vers 1.

Wid mitt hem
vid den stilla floden
som är tusende mil härifrån
där har jag en älskad moder
bruna håret har nyss blivit grått
:»O, klandrar mig ej
när jag gråter.
O, klandrar mig ej då,
ty jag längtar hem
till min moder
som är tusende mil härifrån»

vers 2:

En dag ett brev jag erhöll
från min syster som jag håller så kär
Hon skrev några enkla rader
att moder ej mer fans till.
:»Hon är död
hon är lagd uppå båren
ibland kransar och blommor blad
Men jag längtar
hem till min moder
som är tusende mil härifrån:»

vers 3.
En natt en dröm
jag drömmde
att min moder hon böjde sig ned
en tår hon i ögat gömde
och hon bad en bön för mig
:»Men när så en morgon
jag vaknar vad märker
jag väl då
att min älskade moder
jag saknar som är tusende mil härifrån:»

Malmö
den 20-9-22
Gunnar Hansson

LIVET BANA

1 vers
O, var sorg O, vad smärta,
vad kom uti livet,
när som man har blivet
besviken på allt.
Jag ser ej nåt solljus
jag skönjer ej kärlek,
alltjämt vara ensam
förskjuten och arm.

2 vers
Jag mines så väl
när jag kom uti världen,
jag shappade hem
jag var lycklig en tid
Jag var älskad av alla,
av barn, och av maka,
Jag viste ej livets sorger och strid

3 vers
Men den glädje den varade intet så länge
förfärran kom
och han övergav mig.
Då grep mig av förtvivlan
jag tappade modet,
jag glömde det bud
som min Gud har befaldt

4 vers
Jag drack utav bägaren
för sorgerna glömma,
jag följde med hopen
som ler emot förfall
Jag trodde ej värden
så hårt skulle dömma,
jag sökte blott kärlek
men falskhet jag fann

5 vers
I fängelset jag sitter
så ensam och dystert,
mitt hjärta vill brista,
O, hjälp mig min Gud.
O, hjälp mig att leva.
ett liv till min ära.
När fängelsens portar
snart öppnas för mig

6 vers
O, hjälp mig att bedja
en bön för de fallna,
du som i livet
har glädje och ljus,
ty mänisko är vi alla,
som lätt kunde falla.
Jag tackar min Gud att det intet var du.

7 vers
Två måste man vara
för livet skall lyckas,
två till att bygga
och två till att bo.
Två till att dela båd glädje och smärta
två till att dela
vårt dagliga bröd

Slut den 20-9-1922 Malmö Gunnar Hansson

GLÖM ALDRIG BORT KÄRA !

I

Glöm aldrig bort kära
uti ditt barndomshem,
där först du skådat ljuset
och älskat blev av dem.
Vad är ej värt att minnas
en far och moders bön.
Glöm aldrig bort kära
uti ditt barndomshem.

II

Var finnes väl en saknad
de tänka uppå dig,
och deras varma kärlek
följer på din stig.
Om plikten en dig kallar,
att skiljas ifrån dem
Glöm aldrig bort de kära
uti ditt barndomshem

III

Glöm ej din hulda fader,
som för sig strävad har,
bär bilden av din moder
uti ditt hjärta kvar.
Och syskon som dig älskat,
O, göm ej heldre dem.
Glöm aldrig bort de kära
uti ditt barndomshem

20-9-22 Hansson.

ETT BARNDOMSMINNE

1 vers

Djupt i mitt hjärta inne
dröjer ett barndomsminne,
spridande sol i sinne
långt in i vinterns dar.
Toner så vekar och ömma
låt mig om henne drömmar
År har försvunnit
dagar som svunnit
jag sen skall glömma.

Refr:
Vem har dig nu fången ?
Vem lyssnar till sången ?
Tid, som är förgången,
kommer ej mer igen
Band knytas och brista,
tungt var att dig mista,
men in i det sista
du mig följer än.

2 vers

Mins du den stora stenen
Minns Du den vackra grenen
blommande blå syrenen
som vi bröt av på lek.
Mitt uppe yra dansen
gav jag dig blomsterkransen
Du den tiden
lyckan och friden
och solskens glansen.

Refr:
Vem har dig nu fången ? o.s.v.

3 vers
Seda har dagar glidet
bägge en kamp vi stridit
avskedets kval vi lidit
ingen den andre fann
Båda vi varit tunga
lungt flyter strömmen
dock hör i drömmen
jag henne sjunga

Refr:
Vem har dig nu fången ?
Vem lyssnar till sången ?
Tid, som är förgången,
kommer ej mer igen
Band knytas och brista,
tungt var att dig mista,
men in i det sista
du mig följer än.

Skriven den 20-9-22
Malmö
Gunnar Herbert Hansson

I HONULULU.

1
Jag har varit runt i världen
men på allra sist på färden
till Honululu på Hawais strand,
aldri någon sin
jag glömmer ty båd dag och natt
drömmer om Honululu
där jag en gick i land.

Refr:
I Honululu där går man
klädd som sulu
med ring i näsan
på Suluvis, suluvis
men annars är kutymen
man glömmer bort kostymen
men följ mig till Honululu ett paradis.

2.
Ni förstår att jag skötte
när en vacker dam jag mötte
med en mun av lack,
under palmer och bananer
lärde jag mig andra vanor
vad skall man där med
frack och chapoklak.

Refr:
I Honululu där går man o.s.v

3
Där på stranden av Hawais
där står en palm så fin och svaji,
min grav skall bäddas
när en gång jag dör
När i lunden fin jag träder
klädd vida vita kläder
en sång till banjo
sjunga änglarna i kör.

Refr:
I Honululu där går man o.s.v.

Malmö den 20-9-1922
G.H.H.

SYRENDOFT

vers I

Nu vet jag att du drömmer
inunder stjärnstrött loft,
när månen sitt silver tömmer
och luften är av doft
Vita syren dofta,
kvällen är ljus och ljum
O, huru ofta, ofta
når mig en hälsning stum
buren med doft av syrener
buren av aftonvindens ljum.

vers II

Nu vet jag du sitter och tänker
på din, som du har kär,
när månen där uppe blänker
bland stjärnornas ljusa här.
Vita syrener bära
tusende bud till mig
Drömmer du om din kära,
är hon i kvällen hos dig.
Kanske när vita syrener
dofta i kvällen för dig.

vers III

Nu vet jag, du sitter och smeker
en knippa av vit syren
när trolskt varje månstråle leker
och hoppar från gren till gren.
Invid de stilla vatten
smeker du vet syren,
eller kände i natten
var det kind så len ?
Dofta o, dofta i natten
vackra och vita syren

Malmö den 21-9-22
H.H.

HJÄRTAS SOM MÖTAS !

1.
Vi möttes en vår
bland grönskande snår
och häggarnas doftande hänge
Jag lyfte min hatt
hon nickade glatt
med ögonen fulla av skratt.
Hon lyste av ungdomlig charm
med klappande barm
och rodnade kinder
Tilsamman vi vandrade sen
på blommande gren
i kvällsolens sken
tills jag frågade lycklig och varm
Får jag lov att er bjuda min arm
Då log hon mot mig första gången
i kärlekens band blev jag fången.
O, salig berusning
i vårkvällens tjusning
hon blev mig så kär.
Förtrollad jag viskade orden
om ljuvaste lycka på jorden
om sällhet vi drömde
och allting vi glömde
till sist helt i en kyss

2.

En midsommar natt
med klingande skratt
och fiolernas snyftande låtar
i gryningens glans vi gingo till dans
på ängen där majstången fanns
Med ögon sol lekte och log
och läppar som drog
och lockade mina
som rodnande som fullmogna bär
Hon mötte mig där
du är mig så kär
jag bekände med skälvande röst
och hon trycckte sej tätt till mitt bröst:
Berusad av dansen
och sången
i kärlekens band
blev jag fången.
O, salig berusning
i vårkvällens tjusning
hon blev mig så kär.
Förtrollad jag viskade orden
om ljuvaste lycka på jorden
om sällhet vi drömde
och allting vi glömde
till sist helt i en kyss

3.
För höstvindens fläkt
föll björkarnas dräkt
som singlande slantar
och blommorna dog
och nattfrosten slog
och fåglarna tystnar i skog
Vi möttes ej mera till lek
och kyssar och smek
i skymnande dungar
ty sommarens sagor förblött
de rosor den strött
har vissnat och dött
Över byggden låg
höstkvällen blå
när vi skildes för alltid vi två,
Då log hon mot mej för sista gången
ej mer hennes mak höll mig fången
i vårens berusning
i sommarens tjusning
hon varit mig så kär.
Nu slocknar vår kärlek var vorden
ty falskhet är lycka på jorden
den sällhet man känner
när pulsarna bränner
är kort liksom en kyss

Slut Malmö den 23-9-22
H.H.

KÖP BLOMMOR

I vers

Ensam i staden så bitter i sinn
står hon och ser i fönsterna in.
Böjd utav sorg, bekymrad och nöd,
saknar hon hem och saknar hon bröd.
I paltor och trasor hon länge har rännt
fader och moder hon aldrig har kännt;
Med blommor från ängen
hon nu har sig ställt
på gatan och ropar så hest och så gällt:

"Köp blommor, köp blommor !
En ros så röd,
från morgon till afton
blir vissnad och död.
Köp blommor, köp blommor !
En ros så röd,
från morgon till afton
blir vissnad och död."

II vers

Som en dansös hon höljd var i guld
lyckan var henne redan så huld.
Härliga dagar, hyllad hon var
Nu har hon vara minnena kvar.
Vad ungdomen gläds åt försvinner igen
när blommorna spridas för vindarna här
Och framför teatern sin väg nu hon har,
där går hon nu ropande gällt till envar:

"Köp blommor, köp blommor !
En ros så röd, etc

III vers

Möter hon då ett älskande par,
nog får hon sälja. Pengar hon har
Men detta par ? Hon känner igen
honom som en gång var hennes vän.
Hon griper åt barmen
hon vacklar en stund,
och viskar så brutet med darrande mund
Ack, det var just han, som hon offrade allt
För hans skuld hon var nu så
ensam och svalt !

"Köp blommor, köp blommor !
En ros så röd, etc

DEN FARLIGA MÅNEN.

Wers I
Dagen igenom ger solen akt
På alla små flickors intriger.
Men uti månen i all dess prakt
Har man en underlig, trolldom lagt
Flickorna böra allt vá på sin vakt
När den på himmeln stiger,
Då vi om natten får månen se.
Vet man ej vad som kan ske.

Refräng
Man blir så lätt bedragen
På flickors konvenans.
De säga nej om dagen
Men ja i månskens glans

Wers II
Om de mig möte en solskensdag
Djup inne i grönskande skogen
Och bjöd mig blommor av tusen tal
Jämte vår världs alla små behag
Skulle jag dock inte känna mig svag
Ty jag blott solen är trogen
När den är borta och mörker stå
Då vet man ej hur det går.

Refräng
Man blir så lätt bedragen...etc

Wers III
Men om väljer en månljus natt
när stjärnorna lysa och blänka
Då skall du säkert finna, att
Det går så lätt att få mig fatt
Jag dina kyssar besvara glatt
Gud vet vad manen tänka
När jag så underligt blyg i sinn
Viskar till dig! "Jag är din"

Refräng
Man blir så lätt bedragen...etc

Juldagen 1922 H. M. Areturus
1st Eld 459 Hansson

LILLA LOLA LO

Vers 1.
Snart sjunger uti nästan var revy, om Havaji,
om en flicka med mahognyhy, från Havaji
och på Havaji strand
man går en dag i land
ser ett bambuhus
under palmernas sus.

Refräng
Och där bor min Lilla Lola Lo
som har ringar på varenda tå,
och hon är så nätt
och så lätt
och kokett
och har ej ens trikå
hon har pärlor om sin bruna hals
men förrästen här hon inget alls
min lilla Lola
på stranden av Kilrola,
där palmer vaja gröna på svaj
sköna Havaj
bor min lilla Lola Lo.

Wers 2
Jag har hört, att solen alltid skiner där i Havaji
och det växer stora apelsiner där i Havaji
det växer dadlar där
kanoter paddlar där
och en babian
tugga på en banan.

Refräng
Och där bor min Lilla Lola Lo.....etc

Wers 3.

Har man en gång fått ett litet svärmeri på Havaji
hör man jämt och ständigt samma melodi på Havaji
och ukulela där
kan alla spelas där
en orangutang
ens till banjons kling-klang.

Refräng

Och där bor min Lilla Lola Lo.....etc

KONVALJENS AVSKED

I

Ljuva, susande milda västanvind.
Ko och svalkande smek min bleka kind
O, sänk dig ned invid min veka fot !
Ack dröj, o dröj hos mig, tag min sista
suck emot !
O, hur jag längtar att sprida min doft
till en var.
Prisa min skapare god med den vällukt
jag har kvar.
Snart är det slut, min korta tid
Och jag böjer mitt huvud så sakta,
så sakta att dö.
Vit som snö stilla slumrande in i frid.

II

Rik på fröjd men så kort är min levnadsdag !
Ljuva kändes mitt hjärtas harpa slag !
Jag solljus drack med mina spröda blad
Min dräkt den blev så vit, den blev
så ren i ljusets bad
Så blir jag gömd under snövita
svepningens dräkt
Vilar och väntar på vår och på dig
O, du västanfläkt
Snart är det slut, den långa natt,
Och jag böjer mitt huvud så sakta,
så sakta och då
Klockorna små ringer hälsande
vårsol glatt.

Skriven den 25/12 -22 på H.M. Areturus
av Gunnar Hansson

SALOME

Wers I

Fram över Saharas glödande sand
tågar en trött karavan.
Främst går en yngling från frankernas land
spejande ned mot Sudan.
Plötsligt hans öga får brännhet glans
kikarn till ögat han för
han ser en kvinna tråda i dans
till beduiners kör.

Refräng

Salome, skönsta ros orientens ljus
Salome, skänkt mig brännande kärleksrus
Salome, skänk mig munnen, som blod så röd
Salome, dina kyssar ger salig död !

Wers II

Strax hennes solbrända, nakna gestalt
fångar hans blick, för´n med ens,
för hennes skönhet förgäter han allt
tärd av passion utan gräns
Dold utav natten till tältet han går
tar henne vilt i sin famn,
och som i yrsel målet han når
viskande hennes namn

Refräng

Salome, skönsta ros orientens ljus.....etc

Wers III

Tung är hans sömn, men ur ljuvt drömmeri
vakar ännu hans begär
till dess han störs av ett fasansfullt skri
som genom morgonen skär
Stena den kvinna, som sviket sin stam
hon åt en främling sig bjöd.
Rasande störta hämnarna fram
Salome ligger död

Refräng

Salome, skönsta ros orientens ljus.....etc

Malmö den 2/1 -23
Herbert Hansson

SJÖMANSLIV.

Wers I

Jag har seglat för om masten
som en sjöman i många år
hade gått med förskjutning i lasten
från Frisko till Singapor
Hade seglat med norrmän och britter
och med den som betalt bäst
Blivit vräkt emot Jyllands klitter
en natt med storm från sydväst !

Wers II

Hans hem var den mörka skansen
hans bädd var den hårda koj
hans land var den gråa atlanten
i storm som i dyning moj
Hans dröm var en annan skuta
en annan kock och kapten
Två flickögon bakom en ruta
han sett vid en gatlyktas sken.

Wers 3

Hans liv var det busen lever
ett liv på en ruskig krog
ett slagsmål en dans med en Eva
som stal hans avräkning och log
En ändlös kedja av vakter
en törn vid rodret där akter.
En natt när som skutan låg bi.

Wers 4

Men så en dag det hände
han låg i en Kinahamn
då kom där en skuta han kände
den bar ju hans hembygds namn
Han blev lite röd om kinden
när seglen med ens föllo ned
och flaggan slogs ut för vinden
den flagg som han förr hållit av.

Wers 5

Han såg den fast svart utav röken
och blekt av tropikernas sol
så blå som himlen när göken
därhemma i skogarna gol
så gott som ett sälgkvistfång
han sett i en flickas hand
för första gången på länge
han minnes sitt eget land

Wers 6

Han mindes en röd liten stuga
nånstans invid en böljig kust
där höga trädstammarna buga
sig över en sjöstads bygd.
Han hörde ett flickoskratt på logen
det lät som en dragspelslåt
då smög han sig fram uti logen
och där brast han uti gråt

H.M.S. Areturus Julafton 24-12-22
Gunnar Hansson

SÅPBUBBLOR

Längtande jag
drömmer var dag
om lyckans fagra land,
luftiga slott
skimra i blått
på en förtrollande strand,
slottet är byggt av koraller,
pärlor och ädla kristaller

Refräng:
När jag blåser lätta bubblor
skimra de mot himlen blå
seglar en färd, speglar en värld
dit mina tysta tankar gå
Men lyckans drömma mista
snart sin färg och glans
liksom mina bubblor brist
i sin första lätta dans.

Snövit jasmin
blek rosmarin
kransar min slottskupol
på drömmars älv
glider jag själv
fram i en gyllene gondol
Fjärran i solglansen skiner
slottet av guld och rubiner

Refräng:
När jag blåser lätta bubblor
skimra de mot himlen blå
seglar en färd, speglar en värld
dit mina tysta tankar gå
Men lyckans drömma mista
snart sin färg och glans
liksom mina bubblor brist
i sin första lätta dans.

Malmö den 2 jan 1923

SJÖMANSKÄRLEK

Wers 1
Sakta vi glida
ut på den vida
oceanen mot främmande land
Tösen på stranden
viftar med handen
torkar med förklädessnibbar
sitt öga ibland

Refräng:
Hi hej och hå, undan vi gå
vinden i seglena leker.
Far med en hälsning hem till min vän
Hi hej och hå, böljorna slå
vattnet kring bogen smeker
färden räcker länge än.

Wers 2
????? den bränner
ännu jag känner
kvar på mina läppar den kyss du mig gav
Står jag vid ratten
ensam i natten
är du för mig en blänkfyr
på villande hav

Refräng:
Hi hej och hå, undan vi gå.....etc

Wers 3
Kära min jänta
visst får du vänta
innan jag kommer åter till hembygdens kust
Men du ej glömmer
trogen du gömmer
vännen uti ditt hjärta
i nöd och i lust

Refräng:
Hi hej och hå, undan vi gå.....etc

Wers 4
Söta fransyskor
misser och ryskor
söka att locka till sig en sjöman så glad
Feta negrinner
kring honom spinner
kärlekens spröda trådar
i varje stad

Refräng:
Hi hej och hå, undan vi gå.....etc

Wers 5
Hemåt vi gunga
muntert vi sjunga
sången den ekar vida
bland kobbar och skär
När vi nått hamnen tar jag i famnen
den som bland alla flickor
den bästa dock är

Refräng:
Hi hej och hå, undan vi gå.....etc

Malmö den 2/1 23.

FLICKAN I KORTKLIPPT HÅR.

Vers 1
Gör man kvinnornas historia
Som en bild i minatyr
Kan den lättast fångas, tror jag
I en växlande frisyr
Vi sett pannlugg och toupeer
Grekisk kamning rätt och slätt,
Små chinjong beprydda feer
Och korkskruvslockar och odetta

Refräng:
Men nu kommer det en liten tös
ned kortklippt hår,
Och för henne alla herrars hjärtan
genast slår
Hela livet ler och dansa mellan
ögonlockens fransar
Oförskräckt, med en fläkt av vår
Ja, nu kommer det en liten tös
med kortklippt hår
Det är senaste parisermodet,
som här står
Där det glammas, där det stimma.
Där det skrattas, där det skimrar
Det är den nymoderna kvinnan
av i år.

Wers 2.

Ni går in på danspalatsen
Hör musikens vilda klang
Tar en flyktig titt på jazzen
På en tiptop restaurang
Där är mycket, som kan locka
För en man som är blasé
Och Ni tittar på Er klocka
För att på hemväg Er bege

Refräng:
Men då kommer det en liten tös
med kortklippt hår
Och hon skjuter strax i hjärtat
i ett dödligt sår
När Ni hennes händer fattar
Står hon bara där och skrattar
Oförskräckt, med en fläkt av vår
Ja, så kommer det en liten tös
med kortklippt hår
En förtjusande naiv kokett på 19 år
Och i ögonen så sitter
Själva solen med sitt glitter
det är den nymodena kvinnan
av i år

Wers 3.
Det är intet lätt att ensam vara
För en kvinna eller man.
Men den saken ordnas bara,
När man slutlig är förenad
Bör man kanske undra på
Om ej storken blev försenad
Huru länge ska vi vara två

Refräng:
Men då kommer det en liten tös
med kortklippt hår
Hon har nästan inget alls, men
vänta blott hon får
Ännu går hon ej och chimnar
Men hon skriker flera timmar
Oförskräkt med en fläkt av vår
Ja, så kommer det en liten tös med
kortklippt hår
Som kan kratta, när man räknar
hennes små, små tår.
Och med tiden skall hon sin mamma
Och bli den nymoderna kvinna
av i år

Slut den 4/1 23 Malmö
Gunnar Hansson

JAZZ - GOSSEN

1.
Med rytmiskt vaggande höfter vi
gossar gör vår entré,
Vår byx har press, vår vrist nobless,
och vår hållning är något blasé.
Vår blick ger trötta små löften
åt Sturegatans publik
Men varför tystnar plötsligt
Vaktparadens mässingsmusik ?

Refräng:
Jo, där kommer ju en gosse med en byx
som en rakkniv vass
Mockaskorna har han på sej ty hans
hobby är att dansa jazz.
Han är slank och smärt som vidjan
han ler i mjugg
Han har skärp om lilla midjan
i pannan lugg
Han och andra söta gossar
som har tusch på sina ögonlock
på sitt lilla bakverk frossar
Som på Royal vid five o´ clock
han på höga klackar trippar
som jazzexpert
och i små synkoper vippar
hans lilla stjärt, lilla stjärt
lilla stjärt

2.

Jag läst i gamla romaner som är så
tråkiga så
att mannakraft man fordom haft
och en brynja av plåt drog man på
Usch ? Tornerspel var deras vaner
för jungfrun slogs man till häst
Kulturen har gått framåt när vi
nutidmänniskor har fest

Refräng:

Jo, där kommer ju en gosse.....etc

3.

Så där omkring middagstiden ur
sängen stiger vi opp
Vår mamma oss först kamma oss
så ger hon oss kaffe med dopp
Pyjamasen utav siden mot
silkesstrumpan byts ut
Och klockan tre när lila slipsen
fått sin sirliga knut

Refräng:

Jo, där kommer ju en gosse.....etc

BARNDOMSHEMMET

Wers 1

Där som sädesfälten böja sig för vinden
och där mörkgrön granskog skymtar bakom dem
står den lilla röda stugan invid grinden
som i forna dagar var mitt barndomshem
Det var sol och det var sommar uti gröna hagar
när som artonårig jag där hemma var
Och de minne jag har kvar från dessa dagar
de bästa äro och de käraste jag har.

Refräng:

Här från landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då
fast sen dess har svunnit lång, långa tider
barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Vers 2

Nu jag gammal är och lever blott på minnet,
av mitt hem och mina vackra drömmars land
vad som fordom brukat tjusa barnasinnet
står så tydligt för min inre syn ibland
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde
Jag förstod det ej förrän jag blev stor
och föräldrarna mig rätt och sanning lärde
nu de äro borta både far och mor

Refräng:

Här från landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då
fast sen dess har svunnit lång, långa tider
barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Vers 3

Och min flicka se´n det fanns ej hennes like
hon var solen i mitt liv då jag var ung
Men nu vilar hon uti gravens tysta rike
Jag står ensam kvar och världen känns mig tung
Då jag längtar hem och griper vandringsstaven
men mitt lyckoland är endast en chimär
Ack, här ute skall jag bäddas ned i graven
långt från hemmet och från den jag haft så kär.

Refräng:

Här från landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då
fast sen dess har svunnit lång, långa tider
barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Malmö 4/1 23 Gunnar Herbert Hansson

SLÄCKTA FYRAR

1 v.

En sommarkväll jag mig begav igen
på långtur med en stollt fregatt
då reste vi från Skandinavien
och seglar ut ur Kattigatt.
Jag var Neptunus trogne slav igen
och stod där säkert vid min ratt
och styrde ut på vida hav igen
uti stjärnklar sommar natt
Men flicka som på stranden står
hon fäller mången sorgsen tår.

Refräng

Min svenska tös jag dig bedyrar
att med kompass och sjökort van
\\: Jag klarar alla släckta fyrar
på Erotikens ocean:\\

2 v.

Och när vi kom till Portugalien
ja då gick alla man i land
och vi drack vin och gick på bal
och hyran ????lar lätt ur hand igen
Men Portugisiskan led kval igen
och ville knuta kärleksband
så for vi ner till Australien
och lämnar kvinnorna på strand
Och stor, men tjöt på vredgad våg
det sjöng i tacket och i tåg.

Refräng

Min svenska tös jag dig bedyrar
att med kompass och sjökort van
\\: Jag klarar alla släckta fyrar
på Erotikens ocean:\\

3 v.

Och skeppet hoppar som en hind igen
när vi med stormen tar en dust
vi vänder åter nu från Indien
och sätter kurs på Sverige just.
Vi seglar nu för förlig vind igen
och går i land på hemmets kust
där kysser jag min flickas kind igen
och allt är glädje liv och lust
Och när härnäst jag går ombord
jag tar farväl med dessa ord.

Refräng

Min svenska tös jag dig bedyrar
att med kompass och sjökort van
\\: Jag klarar alla släckta fyrar
på Erotikens ocean:\\

Slut den 4 juni 1923. H.M. Arcturus
/Eld 459 Hansson
Hansson

FARMAREFLICKAN

1

Man hör över allt samma visa
att landet är sämre än stan
Men den blott kan städerna prisa,
För mig är det ängsligt att blicka
På skorstenar, gavlar och hus
Ty jag är en farmareflicka
Som föddes i grönskan och ljus

2

Bär stadsborna gäspar i sängen
Förkrympta till själ och till kropp
Då driver jag korna till ängen
Och ser huru solen går upp.
Den friskaste lut får jag dricka
Den ljuvaste blomdoft här till
Ty jag är en farmare flicka
Och byta med ingen jag vill.

3

Se solen ! ur blodröda skyar
som sprider sitt himmelska ljus;
Och präriens glans sig för nyar
Vi vindens melodiska brus
God morgon: små blommorna nicka
Ur skogen går välljud ibland
Och jag är en farmareflicka
som älskar sitt farmareband.

4

Vad ville jag göra i staden
det tvång skulle kväva mitt bröst
Bland blommorna gräset och bladen
Förnimmer jag frihetens röst
Jag hör den när kullorne skicka
Förtrollande ekon var kväll
Ty jag är en farmareflicka
Och frihetens fröjd mig säll.

5

Jag har inga stora bekymmer
jag arbetar sjunger och ler
Och alldrig mitt hopp från mig rymmer
Ty alltid mot höjden jag ser
Jag känner till punkt och till pricka
Att friden är arbetets lön
Och fri som en farmareflicka
och Jag beder var afton min bön

6

En gosse jag har, må ni veta
Så vacker och solbränd i hyn
När vi två tillsammans arbetar
Hurra, då stå glädjen i skyn
Med hopp vi mot framtiden blicka
I höst skall han köpa en farm
Och trycka sin farmareflicka
Som brud (vilken fröjd) till sin barm.

7

Så lever jag fort mina dagar
Och längtar alls icke till stan
Jag sysslar på fält och i hagar
Och sjunger som jag blivit van
Med sång om två ögon som blicka
Med strålande ögon på mig
I afton, jag lyckliga flicka
Ska´ klinga på lövkransad stig

Slut den 3/6 H.M. Tb. Areturus
Gunnar Hansson

FRITIOF ANDERSSON

I

En sjöman ifrån Sverige han for
till fjärran land på skeppet
Ann-Charlott från Hellvikstrand
Hans namn var Fritiof Andersson
han var så glad i håg när Ann-
Charlott med förlig vind på
blåa böljan låg med last
av propps och bräder och tändsticker
och stål och Buenos Ares det
var resans mål.
Ja Skagerack, och Norsjön, kanaler
kap Ouesiont, Beschaja och
Atlanten går väl ann. Men
utanför Laplata där kommer
en orkan en argentinsk
pampuao så svart som själva
fan. opp alla man på
däck, och bara vad man kan,
men det gick bra och skutan
kom i land

2

Att gå i Buenos Aires och spela
gentleman det är ett nöje för
en ung sjöman. Men farorna
de lura ej blott på böljan blå
men akten i er sjömän för
kreolskorna de små. Och
hören vad som hände vår
Fritiof Andersson som en
afton på Paseo de Colon.
I dörren till ett hus där
man spelte mandolin och där man dansa tango och
drack vin där stod en senorita
och Fritiof Andersson han
hade aldrig sett nånting
som var så skönt som hon
Hon sade: Che deciddme p...r tu
mumbre rubion ? Han
svarte mitt namn är
Andersson.

3

Han såg på hennes ögon och
hennes lilla rosenröda mun
och hennes vita tänder och
hennes bruna arm och hennes
smala händer och hennes
höga barm och sen tog Fritiof
Andersson den flickan i
sin famn. Så gör en sjöman
när han går i land.
Men Ann Charlott har lossat
och ligger segelklar besättningen
blir kallad upp på däck. Är
alle man ombord eller fattas
någon än ? Så ropar nu kaptenen
och räknar sina män. Men
Andersson var borta och han
kom ej igen Till sjöss gick
Ann Charlott adjöss med dem

4

Men viljen I nu veta var den
sjömannen han var när Ann
Charlott hon låg där segelklar
Jo allt inunder golvet uti det
samma hus, där han med
senorikan hade levt i sus
och, dus. Där satt han i
mörker uti en källare och undra
vart han lagt sin portmonä
Men luckan uti golvet den
öppnades till slut och Fritiof
Andersson fick komma ut
Där stod två lång negra
och Fritiof frågade:
Var in i helsikotan
ä min portmonä. De skakade
på huvena och ville draga
kniv Då tänkte han
här blir tidsfördriv

5

Så tar han av sig tröjan
så gör en svensk sjöman och
slåss med den som bråka vill
iland. Och knivarna de blänkte
men Andersson han slog den
ene mitt i skallen så han
kickade och dog. Då kommer
en polis och säger det är
nog ! Jo svarte Andersson det
slaget tog ! Och över blå
Atlanten går briggen Ann
Charlott för fulla segel i
pasadens vind Men bakom
höga murar uti ett fängelse
där sitter Fritiof Andersson
som mist sin portmonä. I
dörren till ett hus där man
hör musik och sång står flickan från Paseo de Colon

Skriven den 17/6 av
1 Eld 459 Hansson på
H. M. Tb. Areturus Karlskrona

DEN GULA PAVILJONGEN !

I

Alla vackra sagor börjar som vi veta
vanligtvis "de var en gång",
sagan, som jag nu skall tala om,
skall heta blott den gula paviljongen.
"De svarta bovarna" som synas till
Sia Åkerlund och Daniel och Smith,
Oskulden, ack det liten Selma är
och bovarna de sa så här:

Refräng:

Vill ni gå med oss in i gula paviljongen
där guden Amor själv sedan länge sitter fången
Vi slå, om blott ni vill
en kille-kille-kille-kill
en liten kärleksdrill
Nåja - kyss till

II

Liten Selma endast vackra sagor
trodde värden mest om gott.
Åkerlund och Smith och Daniel de rände
runt i Selmas sagoslott.
Snart nog de våran Selma-lill förfört
finurligt menat - sen han hade hört
på lockelserna här på livets älv,
så började hon sjunga själv:

Refräng:

Vill ni gå med oss in i gula paviljongen
där guden Amor själv sedan länge sitter fången
Vi slå, om blott ni vill
en kille-kille-kille-kill
en liten kärleksdrill
Nåja - kyss till

3

Hon fick mycket stora skaror att sig följa
i "Den gula paviljong"
men du gud, så dessa skaror numer sörja,
att de lydde hennes sång.
Nå't hemskt man uti paviljongen såg,
det var rent av ett Dionyteståg,
Man älska, svor och drack
på samma gång,
och jämt så sjöng man samma sång

Refräng:

Vill ni gå med oss in i gula paviljongen
där guden Amor själv sedan länge sitter fången
Vi slå, om blott ni vill
en kille-kille-kille-kill
en liten kärleksdrill
Nåja - kyss till

4

Liten Selma hon blev lagd som uppå ???ter,
arma lätt förförda barn,
och en vacker dag hon gick i kloster,
att bli fri från världens skam
Men paviljongen ej hon blivit kvitt
ty Åkerlund och Daniel och Smith
och sjunga ständigt samma kör:

Refräng:

Vill ni gå med oss in i gula paviljongen
där guden Amor själv sedan länge sitter fången
Vi slå, om blott ni vill
en kille-kille-kille-kill
en liten kärleksdrill
Nåja - kyss till

Marstrand 22/7 1923 H. M. Areturus
G H Hansson

DEN GYLLNE MEDELVÄGEN

Jag är en liten blyg och förlägen
Om ingen alls jag förstår
Den gyllne medelvägen
jag ständigt försiktigt går
Var man som jag mött är belägen
Att ge mig allt vad han förmår

Jag sprang genom grönskande hagar
en vårdag då himlen var blå
Kring ängen en man mig jagar
och fången jag snart tyckes slår
Jag binder av oskrivna lagar
man viskar till honom som så

Refräng
Ni bjuder mig kärlekens falska spel
men hittills så har jag sagt nej
Jag gifter mig aldrig det ni väl
förlovar mig heller ej
men ni kan ju gå som en god strateg
Den gyllene medelväg

En tid någon gång kanske randas
då gärna jag slår till reträtt
Och allvarets känslor blandas
med det som är mindre rätt
då kanske man först börjar andas
mer otvunget, friskt och lätt.

Refräng:

Om då ni mig bjuder ert falska sjul
mitt inte längre ni får
jag gärna skall gifta mig med eder
förlova mig lika så
Då hr jag glömt bort mig som god strateg
Den gyllene medelväg

Marstrand den 22/7 1923 H. M. Areturus
G H Hansson

LILLA FRIDA OCK JAG

vers I

I revyer skall det finnas
en sång att minnas nåt seriöst
Om det saknar denna gängen
och i salongen lätt blir närvöst
därför att undgå detta har,
vi lagt in detta känsliga par
som på gamla tider brås
vi få väl presentera oss.

Det är jag och lilla Frida
det är Frida, det är jag
vi på livets solskenssida
till sammans skrida
i hej och vardagslag
Såväl bittida tida
både natt och ljusan dag
gå vi vid varandras sida
lilla Frida och Jag.

vers II

Varje människa här i livet
bör ha det givet, en Frida tös
till att hålla uti famnen
när älgskogsbranden, sig släppes lös
Men förblanda på inget vis
oss med paren från lilla Paris
De nu sluts i ryktets famn
vi två ha andra efternamn

Men vårt förnamn det är Frida
Ja, jo, hennes det är klart
Jag som står vid hennes sida
blida och runda sida
är bara med som part
jag är inte utan Frida
utan mig är Frida svag
men tillsamman är solida
lilla Frida och Jag

vers III

Men oss liknar, avundsfulla
vid Bellmans Ulla, i Roccocco
Men jag tror dock ej på Bellman,
var en så snäll man, en då
Ulla sov i sidenpaulun
Fridas lakan är blott kattun
Uti ljus och lampors sken
visar Frida ej sina ben.

Menuett kan inte Frida
och hon dricker inte rött
när vi dansat, vill såvida
vi är solida, men Frida har nåt sött
pimpinella vi ej lida
nej vår kork med välbehag
vi ur sockerdrickor vrida
lilla Frida och Jag

vers IV

Hela livet med varandra
vi skola vandra, är vårt beslut,
vi har länkat våran öden
tills bleka döden, minut är slut
Jag en dag i kronans klär
skulle mönstra och blir militär,
tills majorn vi oss begav
men fråga, vem som ska klä av

Det är Jag och lilla Frida
men malajor vill vi bli
av naturen är vi blida
vi kan ej strida
vi gör blott poesi
vi kanoner ej kan lida
ge oss annat vapenslag
nu trumpets toner sprida
vill lilla Frida och Jag

Slut den 10/9 23
Sjömanskåren Karlskrona
Gunnar Hansson

TURALLERI

1 vers.
En glad sjöman som på böljorna far
Turalleri, hej falleri.
Han har många glada och trevliga dar
Tjofalderi, hurra
När vinden är frisk lättas ankaret opp
Ock seglen de gå med en sjungning
i topp
Tjofalderi, hejfalleri, turallderi
hurra.

2 vers.
På briggen Neptunus en hyra jag fick
Turalleri, hejfalleri
Med last utav ?ops vi till Kapstad går
Tjofalleri, hurra
När lycklig vi andlänt till Kap vid
ej kaj. Det kom där en flicka
med hatten på svaj
Tjofalleri, hejfalleri, turalleri,
hurra.

3 vers
Jag lyfte på mössan hon nickade glatt
Turalleri Tjofalleri
Sen fråga jag: Får jag er följa min skatt
Tjofalleri, hurra
Hon gav mig ett smil och så sa hon
Kyss till
Du glade sjöman, jag är din
om du vill
Tjofalleri, hejfalleri, turallera
hurra.

4 vers
Den flicka mig förde allt in i ett hus
Turalleri. Tjofallera
Där levde jag som i ett tredagsrus
Tjofalleri, hurra
När krusen blev tomma
och hyran var slut
helt huvudlöst på gatan
jag kastades ut
Tjofalleri, hejfalleri
turallera, hurra

5 vers
Men då blev jag nykter och sjövild och stark
Turalderi, turaldera.
Och rusade opp och gav posten en spark
Tjofalleri, hurra
Sen skrek jag. Hello den som
vill och kan come om
till en vals med en
glader sjöman
Tjofalleri, hejfalleri
turaldera, hurra.

6 vers.
Ur porten av bovar där kom
väl ett tjog
Turalleri, Tjofallera
Och strax blev jag oppspeld och
varm i min håg
Tjofalleri, hurra.
Den förste jag hastigt i
skånkarna tog
Med honom jag sedan de övriga slog
Tjofalleri, hejfalleri
turaldera, hurra

7 vers
Och när jag så den trevliga valsen var gjord
Turalleri, tjofalleri
Jag tänder min pipa och gick
lugnt ombord
Tjofalleri, hurra
Åt flickor, pojkar jag vifta adjöss
Ty dagen därpå gick Neptunus till
sjöss
Tjofalleri, hejfalleri
turaldera, hurra

Malmö den 17-10 1923
1 Eld 459 Gunnar Hansson

FÖRGÄT - MIG - EJ

1

När sommars rosor har blommar
slut och hösten breder sin mantel
ut och löven fallit ifrån trädens
topp då vet man sommarns
sluta i sitt lopp

Refräng:

Då får man längtan bara se
tillbaks och trängtar efter
sommars gylne dagar med
sin lek i skog och hagar. Där
under eke vi lekte älvskog-
leken du sa till mig förgät-
mig ej.

2

Där vid den eken där solen
når, en liten blommar om
sommar står. Den blomman
heter förgätmigej och resten
kan man själv då tänka sej

Refräng:

Då får man längtan bara se.....etc

3

Vid brasan ofta jag suttit
har och drömt tillbaka om
svunna dar då i min
drömsyn förstå nu mej
där svävar högst en blå
förgät - mig - ej

Refräng:

Då får man längtan bara se.....etc

Slutskriven
av Erik Hansson
Konstapel

SI MEJ GODNATT

I

Dagen gick bort og om
denne vide jord, natten har
träng sit svorte sorgeflor
Men genom molnet skinte
vid äri sjärnenes gyllne
perle - bro - däri

Refräng:
Si mej godnatt i denne stille
stund. Endnu jag ser din
röde pigemund. Endnu den
stenne räkte till mej hem
Si mej godnatt men viskar
vi ses igen

II

Ja under morgon sallens
flammebal. Glad vil vi
töme livets gyllne skål
Leve i ly av lyckan klipp-
slag Nu är det natt men
den är kort till dag

Refräng:
Si mej godnatt i denne stille.....etc

Slutskriven av
Erik Hansson
Konstapel

ROSA LILL

I

Hör hur tutan klingar från
en trädgårds gärd och lätta
vingar ljuder smektansång. Flicka
bakom rutan, du som är mig kär
Lyssna till lutan hör vad jag
begär.

Refräng:

Rosa Rosa lill flicka fin
och kär hon där ute väntar
den dig håller kär. Kring din
hydda doftar fläder och jasmin
giv åt mig ditt hjärta bli för
evigt min Rosa Rosa lill
flicka fin och kär hon där
ute väntar den dig håller kär

II

Hon på fönster gläntar skälmskt
på honom ser. Han förgäves
väntar hon ej kommer ner
Det är fåfäng möda hon ej
hör hans bön Vackra rosen
röda är det sångarens röst

Refräng:

Rosa Rosa lill flicka fin.....etc

III

Öppnad dörren sackta
och smyger hit till mig rosor kring
oss vaktar doftar kring din
stig. Se kär har jag brutit
en förgätmig-ej du ditt fönster
slutit och du kommer ej

Refräng:

Rosa Rosa lill flicka fin.....etc

IV

Flicka låt mig leka med
ditt gyllne hår Kära vill
du neka läka hjärta sår
Se här har jag brutit
en förgätmig-ej ditt fönster
slutit och du kommer ej

Refräng:

Rosa Rosa lill flicka fin.....etc

V

Kring din hydda doftar fläder
jasmin giv åt mitt hjärta blir
för evigt min Rosa Rosa lill
flicka fin och kär hon
här ute väntar den dig
håller kär kring hydda doftar
och fläder jasmin giv åt
mig ditt hjärta bli för evigt min

Slutskriven av
Erik Hansson
Konstapel

SKÄRGÅRDFLICKAN

I
Vid svenska kusten och
havet brusar och bryter skär av
stormen oreda kär står en
hydda som härligt lyser en kvinnas
mild och blid i ungdomstid

Refräng:
En skärgårds flicka har ömma
blickar. Ljus och blid som vårens
rosenblad. Och hennes tankar så
vida vankar kommer inte han
som gör mitt hjärta glad.

II
Han for så vida i dagar många
han glömda på sin färd sin
unga hjärta kär hon trofast
väntar i tider långa. Han kom
men väl en gång hon ofta sjöng

Refräng:
En skärgårds flicka har ömma
blickar, aldrig sviker hon ett
ord hon vännen gett i hennes
tankar det som en stjärna lyser
upp intill bäres i sin grav

III

Och det gick vinter och vår och
som i mörka nätters slut man ser
i dunklet ut, från hyddans ruta
ett ljus där kommer för honom
tändes det var aftonstund

Refräng:

En skärgårds flicka har ömma
blickar. Trofast vågar för honom
glädje som nöd när stormen
susar och böljan brusar vet
han att han nu kämpar på
liv död

IV

En afton kom äntligen brevet
och hennes röda mun blev blek
i samma stund en främling
hade väl orden skrivit Hans
ögon slutet för alla dag

Refräng:

En skärgårds flicka har ömma
blickar skönaste dock när sorgen
kalla tåren fram. Ja skärgårds
flicka i dina blickar, drömmer
jag om kärlekens ljusa hamn

V

Vid Svenska kusten där havet
brusar och brytes mellan skär
av stormens vrede här där står
en hydda som härligt lyser
en kvinnas mild blid i ungdomstid

Refräng:
En skärgårds flicka har ömma
blickar Och hon står var dag och
skådar över böljan blå i stormen
och stilla i dagen mild och dröm
mer hon om lyckan som alldrig såg

Skriven av
Erik Hansson
Konstapel

ANN-MARIE

I

Det finns på Blanchs veranda en
liten Ann-Marien som går oss
män tillhanda med grogg och svär-
meri. Hon springer kring med brickor
och med sitt "kommer strax",
som alla Stockflicker så är hon
mjuk som vax. Ja de vill säja
om man tar nu rätt men jag har
ju mitt eget lilla sätt.

Refräng:

Den lilla Ann-Marie är svår
att låta bli ty hon har något
visst som märkes först som
sist. Vi träffas varje kväll, när
hon är fri och jag har mitt
logi hos Ann-Marie. Den lilla.

II

All fotboll här i livet hon ser
och är sån som dra mej me d´ä
givet var dag till stadion
Hon hejar och regerar det goda
Hammarby. Nå har hon börja sparka

Refräng:

Den lilla Ann-Marie är svår.....etc

HÄLSNING TILL HEMMET

I den stora tysta natt
står jag här vid skeppets ratt
under himlens stjärnehärd
ensam och förglömd
Under himlens höga tak
höres fåglars vingeslag
Fågelflocken återgår

Refräng:
Häls, från mig därhemma
häls, min far och mor
häls, de gröna björkar
häls, den blanka fjord
mina bästa tankar
följer på er stig
när ni flyr emot hemmet
hälsa ifrån mig !

Under oro under jag
dag och natt och natt och dag
bringar er till målet fram
breda vingeslag
Också tänk en gång på mig
gärna flög jag samma stig
Hemma står väl skogen grön
ock, Svala, hör min bön.

Refräng:
Häls, från mig därhemma
häls, min far och mor
häls, de gröna björkar
häls, den blanka fjord
Visst jag hade vingar
flög jag hem med dig
till de ljusa nätter
häls´ dem häls´ från mig

Långt mot syd och högt mot mord,
öst och väst var palmer gro,
seglar mången rask sjöman
som från hemmet far
Hundramilafärden bär
långt från vän som jag kär
svala flyg från bygd till bygd
och tag en hälsning med

Refräng:
Häls från oss därhemma,
häls, och ge dem bud,
bed dem aldrig glömma
oss som reste ut
Inte ha vi älskat
högt som hemmets namn
såg dem det och hälsen,
häls vårt fosterland

Carlskrona den 24-1-1924
G.H.Hansson

EN ELDARES KÄRLEKSVISA

Min mekaniska penna jag fattar
med ångvislan önskar jag ljud
Om du visste hur högt jag dig skattar
min kära tilltänkta brud

Mitt hjärtas cylindrar vill sprika
maskinen går varmt för varje slag
Och för din skull min älskade flicka
koka täljkopparna över var dag

Min pana vill snart explodera
om ej ventilerna öppnas för mig
Och mitt livs manumeter höjs mer
då blir olykan endast för dig

Jag svär vid min skyfel och raka
jag trogen skall bli som en hund
och trogen skriver du ej tillbaka
så släker jag fyren på stund

Carlskrona 25/1 24

FLOTISTENS BÖN

Fader vår som är i kansliet
hälsat var din diseplin
och den nogranna marchen
ske din vilja såsom i matsalen
så ock i köket. Förlåt oss våra
kommenderingar såsom vi och
förlåta dem som oss trasiga
strumper giver. Och fräls oss
i från kaninbibeln och
kasernförbud och klädes-
mönstring.
Ty äran är din och makten
att sätta oss på stummis
i 12 månader

26
Carlskrona 19 1 24
H. G. Hansson

SKÖNA HELEN !

Nu jag sjunger om ett annat land
och om en annan kust
Och om minnen från min barndoms flydda dar
det är sången om den flicka
som glädje nöd och lust.
Låvat älska den hon redan svikit har
vilka dagar vilka stunder
uti kärlek sol och sång.
Vilka nätter uti månens silverglans
och i skuggan utav palmer
har vi vandrat mången gång
större lycka på jorden aldrig fanns.

Refräng:
O, min älskling i Peru
jag är alltid ensam nu
med min sorg min längtan
och min melodi
ingen sjunger nu som förr
du sjung för mig i kabalki
du min sköna min
älskade Helen!

Vilka nätter uppå bordet
utav fina bamburör
vilka drycker uti glansen av kristall
vilka blickar över glaset
som man fylda med likör
vilka hästar uti din pappas stall
och när ljuvt uti min famn
du slumrast mången gång
vilken fröjd och vilken härlig poesi
vilka armar viken barm
ock vilken glädje varje kväll
som för alltid för alltid är förbi

Refräng:
O, min älskling i Peru.....etc

Och när vågor (sakta) leka i vår vik vid Kabalki
och solen sänker sig i stilla havets famn
Sitter jag här uppe i Nordens kalla land
och värmer minna ben framför brasan
i mitt rum på Östermalm
Ensam glömd av alla och av den
jag älskat haver minst
och förutan tröst uti min stora sorg
med hoppet att få hyra nu till våren omigen
ombord på skeppet Gripen ifrån
Göteborg

Refräng:
O, min älskling i Peru.....etc

26
Carlskrona den 19 1 24

KARL ALFRED o ELLINOR !

En ung sjöman Karl Alfred var hans namn
han segla vida hav från hamn till hamn
hans var så lycklig allt i sitt fri liv
han hada änu ej förälskat sig.

Som lättmatros förtjäna han sitt bröd
hans moder levde men hans far död
han skrev så kärt till modern allt i bland
och sände peningar från fjärran land

Port Adeleia det är en trevlig stad
där är en sjöman alltid nöjd och glad
Och vår Karl Alfred gångar sig i land
så glad i håg med peningar i hand

Till en teater går Karl Alfreds steg
han har gått i land att roa sig
han sätter sig allt uppå läktaren
då hörs en röst, hallå min lilla frind

Karl Alfred vänder sig i samma stund
och ser vacker flicka hennes röda mun
Den ler mott honom och viska sött
Kom-an-my-darling, följ med mig i kväll

När sådan föreställningen var slut
Karl Alfred följer då med henne hem
Hon säger så följ nu med din Ellenor
så får du se hur snygt och fint jag har

Uti ett hus i Wiktoriastet
där bodde hon han följde henne ditt
Men knappast sitter hon i hans knä
så säger hon tag hitt din portmonä

Han frågar då vad skall du med den
hon säger blott kom hitt med den, min vän
Och i det samma kliver in en bov
en sådan som man ej beskriva kan

Han siktar mott Karl Alfred sin pistol
och ropar "Hands upp" yor mony gonds förebanet
Men vår Karl Alfred fruktar ej hans tjut
han säger blott, "Ja var så god och skjut"

Men upp ur fickan tar han portmonän
och boven får den mellan ögonen
Sedan säger han till Ellinor
ursäkta att ja går

Och vill ni vetta vem visan
diktar har det är en ung sjöman
som en gång var
uti det tredje hus i Port Adeleia
i Australien

27
Carlskrona den 19 1 24
L. V. den dagen
H. Hansson
1 Eld. 459
Sjömanskåren
Karlskrona

MARINVISA

Jag var ej livad yngling
knappt fylda sjutton år
Så lätt och glad i hjärtat
I livets unga vår
Så fort och glatt gick tiden
Ty jag nöjd och glad
Tills jag fick se en sjöman
vid marinen

Med militärisk hållning
Han gick på gatan fram
Och vände sig och kikade
Det gjorde var madam
och flickorna de rodnade
Och ligapojkars skrik
Nej se där går en sjöman
vid marinen

Herre gud i himmelen
Så härlig han så ut
Den forna glada tider
Ja, trodde den var slut
Ej hjälpte nu förmaning
Ej hjälpte tår och bön
Jag måste bli en sjöman
vid marinen

Och strax beslut och handling
Jag gick till en kapten
Bland andra som sig värvade
Så var jag en bland dem
Kontraktet skrevs under
Storkovan fick vi ut
Med kropp och själ jag
sålde till marinen

Så kom vi till Karlskrona
Och uniformen vi fick
Men aldrig uti livet
Jag glömmer detta ögonblick
Wi kallades matroser
Men slavar fick vi bli
Ty slavar är den som
tjänar vid marinen

Ej mycket får man lära
som till sjömansyrke hör
Men hur kanoner laddar
och skarp signalen går
Och såga ved och kola
På varvet knacka rost
Ja sådant får man
lära vid marinen

Den granna uniformen
Och så Carlskrona goda öl
Har lockat mången yngling
Att bli en varvad knöl
Ja dräkten den är stilig
Men magen den är tom
Och själen är förtryckt
av disiplin

27/1 1924 H. Hansson

RIO NIGHTS
(DRÖMLANDET)

Det var en gång, så börja alla sagor
En kväll i min drömmars land
Nyss solen den gott ned
Långt bort i västerled
Och stjärnorna de tänts på himmel rand
De lyste mig och vägen så mig ledde
In uti en rosengård
All nattens romantik
Ock tystnadens mystik
De smälte liksom hop i ett ackord

Tyst och stilla som en andeskepnad
Sagans fé gled fram som en chimär
Jag i nattens timma
såg vid månens strimma
Att hon likna den som jag höll kär
Hon förde mig vid handen ut i världen
Wärlden, vilken människan förstört
Lyckan var oss huld.
Allt blev gods och guld
När vi med vårt trollspö på det berört

Jag sporde om ej kärleken den vore
Livet dyraste klenod
Wemodigt sågs hon le
Min vackra goda fé
Och visa mig en ros så röd som blod
Där har du kärleken, som du har drömt om
vuxen i ditt sagoland
Så bröt hon blomman av
Och sorgset den mig gav
Den vissnade och föll ifrån
min hand.

Carlskrona 27/1 24
Hansson

DET VAR EN SOLSKENSDAG

Var gång det blir April
Då vet man hur det går
Det är en fröjd att vara till
När dagarna går mot vår
Man känner en doft
från mark och mull
Så ljuv som ej förr någonsin
Och solen skiner rakt som gull
Och så seglar våren in

Refräng:
Det var en solskensdag
Vi möttes du och jag
Och Brunnsvikens vågor mot stränderna slog
Och hela livet log
Det var vid Haga grind
I vårens första vind
Våren var du och våren var jag
En härlig solskensdag

Utefter husens trista rad
En enslig stilla går
Då ser han på en grå fasad,
En gyllne flik av vår
Han varsnar en himmel
så vit och blå
Som måsarna över Norrström,
Och utan själv att rätt förstå
Han gnolar som i en dröm

Refräng:
Det var en solskensdag.....etc

Vajande som en ung najad
En flicka dansar fram.
Hon sätter foten yr och glad
I Strandvägens gyllne damm
Det glittrar i hennes ögon blå
Av odygd och vårsol som ler
Och kommer den hon väntar på
Så tror hon att ingen ser.

Refräng:
Det var en solskensdag.....etc

Men från en bänk ett gammalt par
Åt vårens dårskap ler.
De drömma tyst om flydda dar
Och tyst på varann de ser
Han leende ser en röd ballong
Mot himlens skimrand blå
Och hon, hon hör en gammal sång
Djupt inne i hjärtats vrå

Refräng:
Det var en solskensdag.....etc

1 Eld 459 Hansson
den 27-1-1924

NICHOLAIS

Svarta Nicholais,
full av liv å grace
diriger ett band av
det bästa jazz.
Han är svart som kol,
tänderna av guld
å han är mer än
fröjdefull
När han sätter i
med en melodi
är där inga flickhjärtan
som går fri
Smärre fötter trippa
runt på golvet
steppa ungflickor
ifrån sex till tolv
Hela natten lång
lyder gång på gång
opp emot den svarta
Don - ju - an.

Refräng:
aå, aå, aå, aå
Nicholais vill du
spela upp en jazz,
som giver festvitas
med trummor,
pipor, bang i baas
aå, aå, aå, aå, Nicholais
Med en Jazz kastar
Proletär i Societets
ja kort sagt hela världen
aå, aå, aå, aå, Nicholais
Vill du spela upp en jazz,
som giver festvitas
med trummor,
pipor, bang i baas
Spel du svarta
gattjuv så hjärtan
går i kras
aå, aå, aå, aå Nicholais
vill du spela upp en jazz,
för jazz är tidens lösen nu till dags

När den trista dag
vi ha bakom oss,
dörren slår vi till
för sorgen med ett brak,
Borgarn slumrar varm
på sin hustrus arm
medan vi gå ut och
slår alarm
Livets nöjesspel hören
hörer natten till
den är skapt för dem
där både kan och vill
I den sena timmar
Eros klockor ringer
och gör sköna kvinnor
glad och vild
och man känner
tvång att ropa
gång på gång
till den svarta
Jazzorangotang

Refräng:
aå, aå, aå, aå
Nicholais vill du
spela upp en jazz,
som giver festvitas
med trummor,
pipor, bang i baas
aå, aå, aå, aå, Nicholais
Med en Jazz kastar
Proletär i Societets
ja kort sagt hela världen
aå, aå, aå, aå, Nicholais
Vill du spela upp en jazz,
som giver festvitas
med trummor,
pipor, bang i baas
Spel du svarta
gattjuv så hjärtan
går i kras
aå, aå, aå, aå Nicholais
vill du spela upp en jazz,
för jazz är tidens lösen nu till dags

Skriven den 27/1 1924 söndag
låg den veckan som L. v.
Sjömanskåren
Karlskrona
1 Eld 459 Hansson

MOTORCYKELN

Då hände härom da´n
att ja for in te stan
och in på en järnbod gick min lugna ban´
Ja skulle köpa nå´t
men ja kom inte på´t
och handlarn sa: ja ska väl gissa !
Han gissade uppå allt som fanns i bon
från spik å kätting å ner te hästskon
Men singeliduttan
å ta mej sjuttan
han gissa rätt, sa ja blev uttan.

Men så till sist han sa:
Nå´t ska du väl ha
du kan väl inte komma tomhänt från vår sta´
Och pengar har du tjänt
på kriget rent gement
Så köp dej du en motorcykel.
Mä sidovagnen dä ä fint, de ska du si,
i sidovagnen du sätter käringen di
och singeliduttan
dä går som sjuttan
en sån kan knappast nån va uttan.

Va kostar den sa ja !
Ja, ska du ha en bra
så är de bäst att en på fyratusen ta !
Ja har en extrafin
en sidovagnsmaskin
Du ser de står "Komet" på sidan.
Du slår bensin i lite hål så här
och rycker te i manicken, sen så bär
de av som sjuttan
a singeliduttan
båd, häst och vagn kan du va uttan

Ja-ha köss te, sa ja !
och fyratusen la
ja uppå disken och sen gav ja mej åstad !
Då gick som en raket
Han hette ju komet
och jösses va de rök om svansen
Polisen ropte nu kör du rakt för fort
Du stänker ner både folk och hus mä smuts
för singeliduttan
då går som sjuttan
a nummer bak dä ä´ du uttan.

Ha allrig i min da
ju åkt så fort å bra
och uti diket inget, enda gång ja va
Men min bensin tog slut
Sen sto han absolut
som en istadig märr på vägen
Men då kom Carlsson från stan mä åkedon
ja fick ett rep av en annan känd person
Men singeliduttan
en häst då kan man knappt va uttan.

Ja cykeln á nog fint !
men köra mä bensin
då tycker inte ja ä bra och min Kristin
Ho sa till mäj som så
Sätt du skaklar på
och sätt sen märra för maskin
Nu sitter ho i sidovagn så gla
å ja, ja sitter på sitsen breve na
och singeliduttan
dä går som sjuttan
men märra kan vi ej va uttan.

Skriven den 15/3 1924
Ur Karlskrona tidningen
Sjöreserven
Carlskrona

BLOMMAN OCH FJÄRILN

1.
Hon växte upp i dalen fram
en liten blomma utan namn,
/: ibland alla dalens blommor små
hon skönast var ändå /:

2.
En fjäril kom till henne bort
Att kyssa blomman bad, hon om;
/: Om blomman upp sitt öga slog
och rodnade och log/:

3.
Ack lilla fjäril bliv hos mig
och bliv hos mig, så har jag dig
/: Men flyga du bort, skall blomman dö
bliv kall, som vinterns snö/:

4.
Men fjärilens vänskap, den var kort
till andra blommor, flög han bort
/:Och blomman ner sitt öga slog
och vissnade och dog/:

WARFÖR SKALL MAN TVINGA MIG ATT SJUNGA

Warför skall man tvinga mig att sjunga.
Fast jag kan en liten visa säg ?
Jag vill hellre dansa med de unga,
hella natten intill ljusa dag,
stundom händer nog då ingen hör mig
Enkla sången koaller ur mitt bröst
Det är kanske som då så förför mig
Att jag vågar höja upp min röst.

Om jag kunde som jag ville sjunga
O, vad toner klara som kristall
Om mitt hjärta taga på min tunga
Gladdes många av dess toners svall
Men nu kommer sången tyst och sakta
Blott för mamma hon är snäll ändå
hon får lyssna men jag får mig akta
Att ej fler än hon får höra på

Sjöreserven den 23/3 1924
Gunnar Hansson

KROKODILEN.
(SHIMMY)

1.

Dinny Dampa han var en sjöman på salta vågen,
och än i Spanien och än i Kina
i Storbritanien och Argentina,
Ja vart färden än bar var lyckan honom jämt bevågen
Och alla flickor dem gjorde han sin kur
och hos dem alla han hade tur.

Refräng:

Hos små blondin och leende brunetter
ögon som sol i maj !
Svarta negresser och små parissubretter.
geishor uti Shanghai aj-og-aj !
Heta spanjorskor med knäpp av kastanjetter
svartögon från Hawaji.
Danny kyste och log
och i famn han dem tog,
come along and good bye !

2.

Danny alltid man fann, som den glade kavaljeren
på karnevaler och cabaretter
på sjömansbaler och nattkaféer
Allas hjärtan han vann med de muntra pojkmaneren
Han sjöng och dansade glatt från strand till strand
och så kom han till Egyptens land

Refräng:

När en månskensnatt
han vid Nilen satt
med svartögd tös på sjutton år
Han ej faran såg som på lur däri låg
när ömt han kysste hennes hår
Sköna vildinna tänk dig vad sällhet
om du nås av amors pil
Hulda gudinna skänk mig din kärlek
här vid denna strolska Nil!
Men vid mörka Nilen ligger
krokodilen tyst på lur.

Sjöreserven den 23/3 Hansson

(DEN FARLIGA VÅREN.)

1.
Den tid som för oss
är mycket farlig förstås
är härliga våren,
som följts i spåren
av sol över lag och alla världens behag
då livet sig ter som en högsommardag
När våren den ä´ här
så lätt man då blir kär,
var man, om han så vill, oss
säkert fångar då.
Man bör inte säga nej,
och det gör vi heller ej,
men varför vi nog ej förstå

Refräng:
Det kanske beror på den vaknande våren
och på att vi alltid är två.
Hur farlig den är ha vi lärt oss med åren
men fruktar den ej ändå.

2.
Så fort det blir vår
och snö och kyla förgår
föryngras var kvinna
och sorger svinna,
vi oskyldigt gå och bara längta vi små
att träffa den man, som vill oss förstå
Jag gifter mig nog snart
en vårdag de ä´ klart
ty jag vill ha ett hem och några söta små
om nå´n frågar om jag vill
tala om hur dom kom till
så svara jag blott som så

Refräng:
Det kanske beror på den vaknande våren
och på att vi alltid är två.
Hur farlig den är ha vi lärt oss med åren
men fruktar den ej ändå.

3.
När vinter har flytt
och allting börja på nytt
och spira och knoppas
och gläds och koppas
när himlen är blå
och lärkan börjar att slå
Då mötas par om par
mot Djurgår´n ut man drar
bland Skansens mörka snår
de sedan svärmiskt gå
Första maj för glädjens skull
är Hasselbacken full
studenten han ä likaså

Refräng:
Det kanske beror på den vaknande våren
och på att han drukit för två
Hur farlig den är ha vi lärt oss med åren
men fruktar den ej ändå

Sjöreserven 23/3 Herbert Hansson

SJÖMANSLIV

1.
Jag har seglat och kryssat på hav och ocean
och i varje hamn möt en öppen famn
Jag har slagit en lov och har gått och sett på stan
hos spanjor och turk och den svartaste morian

Refräng:
En sjömans håg är lätt som en våg
och fri som en vind ibland tackeln och tåg
och om nå´n gång av flickor ett fång
han möter, så säger han hej "come a long"

2.
Jag har slagits med gulingar ner i Sjanghaj
och med en malaj på stora bajas kaj
Jag har dansat med töser, de svarta som finns
och med gula kvinns och en annan maj kanske minns.

Refräng:
En sjömans håg är lätt som en våg.....etc

3.
Men var gör det väl, blott man är trogen mot sin vän
hon som möter, när man far hem igen;
fastän ringen hon gav mej den har jag satt i pant
för att få en slant till vin och tobak i Alifant

Refräng:
En sjömans håg är lätt som en våg.....etc

4.
Och nu är ja då hemma och nu allting glömt
hon har om mej drömt och mej i hjärtat glömt
men om ett par tre dagar, så säger jag, good bay
och går ut på svej med gulingar och malaj

Refräng:
En sjömans håg är lätt som en våg.....etc

Sjöreserven
Karlskrona 23/3 24
Hansson

SKEPP SOM MÖTAS
(AXEL ÖHMAN)

1.
Det var en gång en sjöman
med mössan halft på svaj.
Han hette Axel Öhman
och hade blå kavaj.
I kärlek rigt begåvad
hans älskling hette maj
hon var förut förlovad
med en som var malaj.

Refräng:
Uppå havet böljorna gå
uppå himlen stärnorna stå.
Barometern den faller och seglen de slå
Atlanten den är böljande blå, hå, hå

2 v
Och Axel från Manchester
han kom till hemmet kaj
Han henne bjöd på fester
På vin och äppelpaj
hon i hans blick sig speglar
hans kärlek var i maj.
I Juni bort han seglar
direkt ner till Chonghaj

Refräng:
Uppå havet böljorna gå.....osv

3 v

En annan tös fick handen
och vin och äppelpaj
Men sörjande på stranden
där går hans älskling Maj.
Från kinden tåren rullar
och Öhmans falska paj
Hon går nog och drullar
i drickat från en kaj.

Refräng:
Uppå havet böljorna gå.....osv

4 v

Och från barn och maka
han for till Paraguai
han kom alldrig mer tillbaka
hans slöks utav en haj
Så går det varje sjöman
allt uti blå kavaj
Som var så falsk som Öhman
emot sin älskling maj

Refräng:
Uppå havet böljorna gå.....osv

Skriven av 1 Eld 485 Ljungberg
Varvsgatan No 21

SKÅNSKA VALSEN

1.
Solen står högt över Skåneslätt
i skördetid den bränner hett,
och fälten de lysa som gul metall,
bak huggen pilevall.
Och villingklockans seranad
kallar efter dagens id
till möe mad å goer mad
å maden uti rättan tid.

2.
Folket går sjungande hem till sitt,
och pågarna helt fördomsfritt,
di väljer bland gräbborna utan präst
den tös di likar bäst.
I Skåneland, jag kan slå vad
växer mången skön sylfid
bland möe mad å goer mad
å maden uti rättan tid

3.
Jöns går med lien på axel slängd,
och Bengtas hand om halsen känd
den vägen de går är så ljuvligt bred
och solen den går ned
Och hon är ung och han är glad
snart dom glömt båd världens strid
bland möe mad å goer mad
å maden uti rättan tid

4.

Nu har dom gift sig trots bostadsbrist
dom måste visst som tack för sist
om skåningen blott har en förstukvist
så är han optimist
Man tar det lugnt i högsta grad,
barnen växa upp i frid
av möe mad å goer mad
å maden uti rättan tid

Slut den 3/4 1924
Varvsgatan No 21
Carlskrona
Gunnar Hansson

MEDEL MOT KALLA FÖTTER

1.
Jöns Persa han begav sig hem till
doktorn för att bli,
bli kurerad och botad för ett men.
Jöns Persa han var annas ganska
frisk och felefri
men han hade så förfärligt kalla
ben.

2.
Jön Persa fick recept som var så
långt som ett år,
och han tackade, betalte och gick
Men om enmånad åter han till
doktorn fara får,
ty den kylan aldrig ur hans
fötter gick.

3.
Ock doktorn ordinerar både varma,
kalla bad,
både värmda grytlock, skålhet sodalut.
Men om fjorton dar ånyo han
hos doktorn satt och skvad
ty den kylan ville aldrig taga slut.

4.
"Nu vet jag ingen annan råd" sa
doktorn än att Ni
väljer samma medel, som jag prövat
på.
Jag är själv för kalla fötter intet
helt och hållet fri,
ock det medel, som jag har det hjälper
då.

5.

När jag till sängs om kvällen
och jag intet får en blund
för att fötterna ä kalla, ja, som is
Så sticker jag dem bara bort till
hustru min en stund
och då känns det som jag låg i Paradis

6.

Jöns Persa blev glad så glad och
tackade för sej
Hjälper det, ja, då får doktorn vara
snäll
och fråga Era hustru så vackert
ifrån mej
om det passar, att jag kommer
nu i kväll.

Varvsgatan No 21
Carlskrona 3/4 1924
Herbert Hansson

COWBOWSEN.

I

Jag gångar mig neder till värdhuset
Boston
en strålande vårmorgon solljus och skön
De små fåglarna sjöngo så glada
i träden, ty marken den var lik en vårmantel
grön

2.

På värdshuset låg där en Cowbow
skjuten,
han viskar så ömt och han säger
som så.
Kom och sätt dig vid min sida
kom hör vad jag viskar min levnads
historia jag omtala vill

3.

Jag ägde ett hem och en Älskade moder
och därtill en syster så ädel och god.
Jag lämnade dem båda jag ville
se världen
och därför så drog jag till västern
hit ut.

4.

I västern där träffar jag ynglingar
mångar
vi kommo i sälskap och slutet blev
så
Vi börja med att supa och sen till
att spela
blev skjuten i bröstet mitt liv är snart
slut.

5.
Men jag ägde en vän lika kär som min moder
till henne jag sänder en hälsning så varm
Bed att hon ej gråter ty vi skola åter förenas
en gång bakom dödflodens rand.

6.
Skynda dig att hämta mig ett glas kalt friskt vatten
min panna den bränner den är liksom glöd
Jag skynda mig att hämta honom ett glas kalt vatten
men när jag kom tillbaka var Cowboysen död.

7.
O, heliga änglar från jordiska kvalen,
kom och hämta hans själ allt hem till eder gud.
Begrav mig där i mullen ja där ovan kullen
där vilar nu en Cowboys för en mördares hand

8.
Vid graven där står det en syster och gråter
hon torkar bort tåren och säger som så
Vad hade du där uti västern att göra
så hade du aldrig det dödsstynget fått

Sult
Falske Ran den 3/6 24
avskriven av bassen
208
14 23 Andersson

NIAGARA

I
Jag satt en kväll vid sköna Klaras bädd
den söta ungen var så blyg så rädd
Varför det vet jag ej jag lovat bara
för henne föreläsa om Niagara

II
Jag läste så den unga flickan skalv
och kallsvett droppade från pannans valv
Och tårar runno nedför snövitt lakan
och täcket drog hon ända upp till hakan.

III
Jag stod en stund och uppå flickan såg
där hon så darrande i sängen låg
Så skall jag sluta ljuva hulda Klara
nej jag vill höra slut på Niagara.

4.
Hon var ej rädd hon slog sin arm om mig
och slöt sin arm om mitt ljuva liv
Då svävade mitt liv i okänd fara
jag stod på kanten utav Niagara.

V
O, aktar dej hon viskar, så milt
i Niagara strömmar blodet vilt
Så varmt så hett så brännande som lågor
Du lätt kan drunkna i de mörka vågor.

IV
Då så plötsligt lampan slocknade
jag känna fick men intet se
Jag dock mörkret trotsade all fara
med huvud före plums i Niagara

Sjöreserven den 3/6 24
G.H.H.

117

SJÖMANS BEGRAVNING

1 vers
Sakta över mörkblå vågor
syntes skeppets stolta stam
:/Ock i österns purpurvågor
bryter dagen gryning fram/:

2 vers
Allt ombord var tyst och stilla
inga munterhet och sång
:/Endast rodret hördes drilla
allting går sin jämna gång/:

3 vers
Vår kapten han hördes ropa
brasse akter ????? back
:/:Och på halva stången hissas
skeppets sorge fana upp :/:

4 vers
Ty man skulle överlämna
åt en mörk och dyster grav
:/: En yngling som just nu har somnat
om döden nyss uppsnappat har :/:

5 vers
Kistan den ii ordning göres
uppå gammal sjömans vis
:/: Och till relingen den föres
endast gjord av segelduk :/:

6 vers
Slumra ljuvt ii havets vågor
vaggad utav vågor där
:/: Vi för din brud vill omtala
att vi begraft din hjärtans kär :/:

7 vers
Ingen lilja eller blomma
pryder raske sjömans grav
:/: Endast vågor går och kommer
skeppet vaggar av och an :/:

Sjöreserven den 25/6 24
Eldare 459 Hansson

DEN SISTA RESAN.

1
Över mörkt och mörktgrönt vatten
seglar skeppet sakta fram
Uti mörka höste natten
ingen stjärna skymta fram.

2
Skeppet nyss har lämnat hamn
kursen styrs mot hemmets strand
Där den kära öppna famnen
här trycks mot älskad famn.

3
Nu ombord är tyst och stilla
endast seglen sakta slår
Även rodret hördes drilla
där en man så ensam står.

4
Hastigt flyr den unges tankar
bort till hem och älskad vän
Där vi snart skall kasta ankar
och varandra se igen.

5
Som sjömannen han står och tänker
i den mörka tysta natt
Allt det närmaste förglömmer
han vet ej hur det är fatt.

6
Då kaptenen hördes ropa
gossar upp slå seglen fast
Molnen mer sig sammanhopar
vi har storm här inom kort

7
Hans befallning snart utföres
endanst stumparna stå kvar
Stormen sen på avstånd höres
fatta modet en och var

8
Stormen kommer vild den höres
människobarnet nu akta dig
vägen över skeppet bryter
finnes då ej mera frid

9
Frasande det framåt rullar
mörkt och hemskt i raseri
Stormen gör ej mindre buller
seglen endanst trasor blir

10
Storm och breda vågor driver
redlöst skepp mot klippig strand
Kan ej någon räddning givas
det står i den högstes hand.

11
Snart det törnar och i fara
slåss i krav det finns ej mer
Stormen vildare hörs rasa
den ej någon räddning ger.

12
Människor där om livet kämpar
uppå mörk och skumhöjd våg
Vågen vill ej mer sig dempa
snart de i dess armar låg

13
Nästa dag är lungt på havet
Solen ler på himlen blå
Över kall djupa graven
vågen nu så sakta går

14
Där har mänskor slutat strida
där ett skepp har gått i kvav
Hjärtan ej mera lida
i den tysta djupa grav

15
Så tag slut den ungens drömmar
drömmen om ett älskat hem
och i havets kalla strömmar
fick han med sin kärlek dö

Slut den 25/6 1924

Eldaren 258 Jönsson

Sjöreserven
Karlskrona

SKEPPSBRANDEN

1

Nu ett skepp har lämnat hamn
och far ut på böljan blå
Vinden blåser uti reglen allt vart
skepp framför må
Över ocianens bölja
Kalifornien målet är
För vår långa långa resa
guld i skola skörda där.

2

Ibland dem som lyckan söker
var en moder med sin son
som till västern ivrigt längta
och att resan sluta må
Hennes man har för länge sedan
rest dit ut för att rum berett
och tar nu sin kära maka
och sin lille son ditut.

3

Så i önskningar man drömmer
medan skeppet kosa styr
Osianiens bölja ryter
ingen svårighet man skyr
Ty man tänker blott på lyckan
och på framgång ljus och kraft
Därför är man glad till sinnes
under vägens vilda gång.

4

Fast man tänker ingen fara
ges alarm vad är väl det
Osianens bölja ryter
vattnet forsar i var bog
Kanske har vårt skepp gått sönder
men frågar då och då
Dödsblek syner mången vara
utav fara hör man på

5
Skeppet brinner hjälp att släcka
ropar sjöman om varann
Se hur hopen framtränger
och elden rasar flammande
Skeppet brinner allt förgäves
fram med räddningsbåtarna
Se hur alla ivrigt längtar
att sig plats i denna förse.

6
Snart var sista båten färdig
men vad ser man uppå däck
modern som till västern skulle
med sin lille son så käck
Finns ej plats för dem i båten
mej blott en av dem kan få
Skynda er kaptenen säger
välj vem som skall gå med.

7
Först såg modern tveksam vank
men hon strax besluten var
Gossen skall gå med i båten
jag på skeppet stannar kvar
Var nu alltid snäll min gosse
hälsa pappa ifrån mig
Och glöm aldrig bort din moder
som i döden gick för dig.

8
Båten lämnas genast skeppet
sedan gossen kom däri
Ingen tid är att förlora
redan sjunker skeppet ner
Men ur djupet köres liksom
moders sista avskedsord
Tänk om gossen så förglömde
hennes önskan hennes bön.

Sjöreserven den 27-6
Eld 459 Hansson

HIMLAFÄSTEN

1

I himlen det var kalas
Gud fader fylde åren
Och Sankte Per med stora glas
Gick kring med brännvinståren
Han gick omkring ock smuttade
och bjöd omkring av näktaren
Han bugade han trugade
Den gamla dörrväktaren

2.

Omkring bordet sutto nu
de som förnämte voro
där sutto patriarker tre
Ock konungar de stora
ock även Noak hade plats
den gamla gode gubben
Han satt och rörde till en satts
utav den läckra nubben.

3

Upp steg Moses vördnadsfull
med ett plakat i näven
Som diktat var för dagens skull
och till Guds ära även
Med vackra ord och fagert rim
Han det förstod att smycka
och det väkte stoj och stim
och gjorde allmän lycka.

4

Här skrötos om bedrifter mång
i detta gladda laget
Ty även lögner hade här
det största övertaget
Det skröts så hiskligt ibland
Så det var hemst att höra
Så att vår Herre gott det fann
att sluta till sitt öra.

5
Jag har sa Daniel en gång
bott i en lejonkula
Omkring mig smögo bestar mång
Så stora ock så fula
Men ej en ende rörde vid
min syndiga lekamen
Jag fick ur hålan gå i land
Pris vare Gud Amen !

6
Jag har sa Noak vid min själ
väl gjort den längsta färden
När jag var skeppar alltväl
och segla runt kring världen
Ej något sjökort hade jag
och ej kompass jag hade
Men likväl uppå Araratt
lyckligt i land jag lade

7
En skål för Noak nu det bjöds
och därmed höjdes glasen
En skål för att du ej fann din död
och därpå tömdes glasen
Men då flög dörren upp på gränt
Ty Per den glömt att stänga
och Djävulen med betjänt
Försöker in sig tränga

8
Nu blev det stoj nu blev det stimm
Nu blev det villervalla
Men trodde att till himmelen
där kommo Djävlar alla
Profeter änglar om varand
I himlens vrå sig gömde
Men Betsebud till bords går fram
Och där en bägare tömde

9

Skål gamle gosse nu han bjöd
Med stämma hes och sprucken
Här fästar ni, i Helvete
finns ingen djävul drucken
Här fästar ni här glömmer ni
och glömt att stänga porten
Men det kan ödestigert bli
om jag belägra orten.

10

Men då blev Himlafadern vred
Sin allmakt lät nedhämta
Han sade Satan far i frid
Stå inte här och skämta
Och när han detta hade sagt
Flög satan uppå dörren
Med brännvinskannan för sin mund
Han trampa Per på foten

11

Ett djävla främmande det här
Sa Sankte Per till Guden
Sa sant jag hetter Sankte Per
Och står i himlaskruden
Uppå min vakt jag vara vill
Och jämt vid porten stanna
Så att ej satan en gång till
själ bort vår brännvinskanna

Sjöreserven 26/6 H.H.

SJÖMANSSÅNG

1

En sjöman älskar havets våg
ja vågornas brus.
När stormen skakar mast och tåg
hör stormarnas sus.
/:/ Farväl, farväl förtjusande mö
Vi kommer väl snart igen /:/

2

Jag avsked tar av vännen kär
vid vågornas brus
Den hulda då mig trohet svär
i stormarnas sus.
/:/ Farväl, farväl förtjusande mö
Vi kommer väl snart igen /:/

3

Hon trycker då så ömt min hand
vid vågornas brus
Då känns det tungt att gå från land
till stormarnas sus
/:/ Farväl, farväl förtjusande mö
Vi kommer väl snart igen /:/

4

Hon viskar ömt mitt ljuva namn
vid vågornas brus
Kom snart tillbaka i min famn
från stormarnas sus
/:/ Farväl, farväl förtjusande mö
Vi kommer väl snart igen /:/

5

Men tåren ler på snövit kind
hör vågornas brus
Det stelnar av den kalla vind
av stormarnas sus
/:/ Farväl, farväl förtjusande mö
Vi kommer väl snart igen /:/

6

Min trognas flickas varma kyss
hör vågornas brus
För sista gången fick jag nyss
Hör stormarnas sus
/:/ Farväl, farväl förtjusande mö
Vi kommer väl snart igen /:/

7

Där står hon på stranden grön
vid vågornas brus
Och ber till Gud för mig en bön
ur stormarnas sus
/:/ Farväl, farväl förtjusande mö
Vi kommer väl snart igen /:/

H.H. 28/4 1924

EN NATT I GAMLA STADEN

1

Man en natt i gamla staden
många typer träffa på
Luffare förfallnar grevar
läkare ifrån Sjöbergsplan
Proletärer i långa rader
folk som ej logi kan få
Deckare med påk i näven
får man se i gaamla stan

2

Där finns folk av skilda yrken
som kan gå från port till port
Guttar som haft gott om yrken
och som aldrig någonsin gjort
Gastar alltid hyran utan
sagt förväl åt falska Ran
De ha med den egna skukan
seglat kull i gamla stan

3

I en gränd en folkhop samlats
nyss en man där föll omkull
Uti rännsten har han hamnat
riggar där och spelar full.
Han ej lyckats med att vigga
hop slaf på hela dan
Vill i finkan hellre ligga
än gå branvakt uti stan.

4

Tvenne pickelhuvor ryta
Upp med dig och det på stund
Här får du ej dig knyta
här är ej någon tantastund
Han har kankat många nätter
snutarna vill inte han
Under honom fötter sätter
kören bort från gamla stan.

5

Vid hotellet går i väntan
sortenören på sitt vis
Han till slut han kommer jäntan
blir det strax ett ängaliv
Han ej fått tillräckligt kovan
hon får stryk är där vid van
Att få stryk till tack för kovan
brukas uti gamla stan.

6.

Gatan fram en man syns glida
seglande båd hit och dit
Spriten ångor kring sig sprida
han har drukit dynamit
Gubben kan sig inte klara
snutarna får lov att tan
Ock i droskan får han fara
ner till byssan i gamla stan.

7

Ur en port snobb sig kastar
måste haft i pungen skralt
Ty den sköna efter hastar
skriker: "Jag vill ha betalt"
Hon har ben som smala stickor
och en hals liksom en svan
Många såna sköna kickor
finns var natt i gamla stan

8

Ifrån skeppsbron hörs i natten
höga rop och vilda tjut
En mamsell har tappat hatten
där står en gast invid en knut
Hon är full den gamla slinkan
har en lugg som hästens man
Ock nu får hon uti finkan
sova sött i gamla stan.

9

Vid ett hörn på gatan varsna
är det bråk vid lycktans sken
Det är kolingar som larma
åker hop och börja slåss
De ha kommit från en bana
tjänat runt bland fur och fran
De skall nu efter gammal vana
fäktas upp i gamla stan.

10

Kovan räcker några dagar
sedan blir en annan tom
Rallaren dock icke klaga
riggar av och gör auktion
När han inte mer sig klarar
uppå ??????? glada ban
Han på ryggen tar sin mara
luffar bort från gamla stan

11

Det mycket annan får skåda
på en natt i gamla stan
Kvantingar som håller låda
lodar med brännvinskran
Här de känna sig som hemma
bäst ju leka licka barn
En familj som möta stämma
varje natt i gamla stan

Sjöreserven 29/6 1924
1 Eld 459 Hansson

Sidorna 179 - 186 är borttagna

Sidorna 179 - 183 En sjöman så glittrande glad
Sidorna 184 - 185 Cigenar flickans klagan
Sidan 186 - Gamlas minnen, fortsättningen finns på sid 187

FORTSÄTTNING på GAMLAS MINNEN

Refräng:
Minns du sommarns rikedom o.s.v.

III
Som ung jag gick så fredligt ut i världen himifrån
nu är jag trött och led på stora städers jäkt och dån
Nu vill jag stanna här och här ibland
mina minnes bo
Nu kommer kvällen och jag längtar till ro

Refräng:
Minns du sommarns rikedom o.s.v.

Sjöreserven den 19-9-24
Eld 459 Hansson

INDIAN FLICKAN

1
I det vilda Arisona
Hör den vilda vargens tjut
Sprider skräck och fasa ut
Med sitt hemska skri i natten
Fordanitino mäktig hövding
Uti bergen bodde där
Och i dalen i en vigvam
hade han sin hjärtans kär.

Refräng:
Hövding älskar flickan med de mörka lockars svall
Ögonens av kristall han aldrig glömma skall,
Hövdings hjärta klappar evigt för den väna mö

2
Men hon vill ej honom följa
Vill ej lyssna till hans tal.
Ty bland stammens indianer
Hennes hjärta gjort sitt val
Hövding ut på krigstråt drager
Slår sin ovän gång på gång
Och bland stammens indianer
Ljuder högt hans segersång

Refräng:
Minns du sommarns rikedom o.s.v.

Slut 13/8 H.H.
Sjöres. Karlskrona

GONDOLSÅNG

Se ett ensamt mörkrött segel.
synes på lagunens spegel-
svävar på det blåa vatten
i den stilla midnatt stund
Månen milt sin strålglans sprider
Sakta fram gondolen glider
Min ?? är i tysta natten
för en enda ljuv sekund
Västan vindens sakta susning
blåa vågors lätta brusning
bringar mig i salig tjusning
Räck mig nu till kyss din mun

Refräng:
Natten är så kort
mig bränner kärleksglöden
din in i döden, jag älskar dig !

2

Över mörknade kanaler
glittrar stjärnorna som opaler
strid och ofrid dött med dagen
oron dock ej lämnat mig
Aftonrodnadens röda strimmor
slocknat har i nattens timma
av din skönhet ljuvt betager
Brinner jag som eld för dig
I din famn jag vill nu drömma
viska kärleksord så ömma
alla bittra sorger glömma
av din kyss berusar mig

Refräng:
Natten är så kort
mig bränner kärleksglöden
din in i döden, jag älskar dig !

Den 13/9 Sjöres.
Karlskrona G. H. H.

EJROS VI

1.

Vid Kungsholms strand där mälarvågen sköljer
En liten del av vår huvudstad
Där står ett gammalt plank som nästan döljer
En lika grå som gammal husfasad

2.

Ni kanske frågar vem som bor där inne
Jo, flickor klädda uti snövit skrud
De flickor som lagt bort sitt ädla sinne
Och brutit har emot Guds sjätte bud

3.

Ejros murar nakna grå och kalla
Inom vars murar månget muntert skratt
Men säkert kunna de nog också tala
Om mången sorgbeklämder och dyster natt

4.

Från dessa rum mång yster flicka kastar
I livets nöjen och förgås med dem
Men kanske också mången flicka kastar
En sorgsen tanken på sitt barndomshem

5.

Men flickor sörjen ej för vad ni blivit
Stäm hellre upp uti ett muntert skratt
Ty när man endast en gång lever livet
Så tycker jag att det bör levas glatt

6.

Ty jag själv som skrivit dessa rader
Har lidet skepppsbrott upp på livets hav
Jag har för längesedan glömt Gud fader
Och seglar nu till skutan går i krav

Slut 13/9 G Hansson
Sjöreserven
Karlskrona

SKEPPET SKULDA

1.
Varthän du raska sjöman
varthän står all din håg
långt bort ifrån din hemort på havet kalla våg
när kommer du tillbaka du stolta sjömatros
du lämna skall din hulda vän och ömma
kärleksros

2.
Men ner till skeppet Skulda ty så var skutans namn
en unger sjöman ilar ifrån sin flickas famn
med tårar uppå kinden han gav sitt avskeds ord
allt med sin första kärlek när som han gick
ombord

3.
På skeppet lättas ankar och segel sättas till
nu gäller det ej längre i hamnen ligga still
de vita segelduken av vinden fyllas snart
och Skulda plöjer vågen allt med en dristligt
fart

4.
Och resan den gick lycklig ner till Ostindiens kust
bland alla sjömen var det blott glädje liv och lust
sen vänder de tillbaka och styr med säker hand
blott en utav dem alla fick se sitt fosterland

5.
För nu har himlen mulnat och vågor börjat gå
och sjömän i sin ordning vid fall och brassar står
då ljöd kaptenens stämma fort bärga selen fort
och denna hans befallning den lyddes inom
kort

6.
Och nu var inne bärgat vartenda segelduk
men uti tomma riggen hörs stormens vilda tjut
och vågor de växa till en förfärlig höjd
försvunnen var för alltid den raska sjömans fröjd

7.
Men ännu lugn rodret där står en ung sjöman
han tänker på sin flicka han har i Sveriges land
skall han ej mer få skåda sin vän och trogna mö
för det han plöjer vågen och skall i havet dö

8.
Och Skulda länsar undan för vin och vågor svall
till dess hon hastigt stöter allt uppå Doggersbank
och så de finna ödet uti det våta hav
i Nordsjöns kalla vågor där fingo de sin grav.

9.
En våg gick över skeppet och alla ropa nu
att uti vågen kämpar kaptenens unga fru
kaptenen såg sin maka nr hon gick överbord
han fällde biittra tårar ty sorgen den var stor.

10.
En båt med matroser från Skulda firas ner
de blevo alla borta och syntes aldrig mer
ty båten den blev krossad utav en bölja vred
som tog de raska sjömänen i mörka djupet ner.

11.
Om hjälp men dock förgäves de unga sjömän bad
men havets våg dem tystar och ryter segelglad
de var sin hälsning sänder hem tills sitt
fosterland
de kämpade när de slöts i havets famn.

12.
Kaptenen sade gossar blott lyd mig än en gång
nu ser ni slutet nalkas vår tid blir ej så lång
gå bort och kapa riggen vi rulla ganska hårt
går vraket utav grundet så blir vårt
öde hårt

13.
Och Skuldas master falla med ett förfärligt brak
och vågor skyhögt svalla utöver redlöst vrak
vad skall ni sjömän tänka när mörkret faller på
och ingen räddning synes så lång som ögat når

14.
Men styrman på en planka i havet ensam drev
den ende av dem alla som ändå räddad blev
till sist han blev upptagen utav en engelsk brigg
som under stormen mistat en del utav sin rigg

15.
Men uti Sverige sörjer en flicka ömt sin vän
den havet har bortrövat ha kommer ej igen
hon skall nog minnas och allt uppå Doggersbank
där danska skeppet Skulda i vågor gick i sank

27/9 Hansson
Sjöreserv. Karlskrona

CHARLES FRÅN LONDON !

I
Se här kryssat en topptonnor
rullande vant.
Ifrån ett gungande fullriggat skepp
Och en välknäpt silkesduk
fladdrar så grant,
när han dansa en smattrande stepp

II
Han är ?????? och brun han
är svajande fin
det är ????? om bål och om ben
Han hr smakat på smockor
och pärlande vin
uti hamnar och sjömanskrogar

III
Han har svurit på hundvakt
men hållit sitt streck,
på en värdsegling tröstlös och lång
Han är uppfödd bland knopyror
och tjära och beck
allt vid brassarnas gnisslande gång

IV
Se han girar och faller ett streck
eller par,
se han kränger sin rullande kos
men nu lovar han upp,
och nu ranson han klar
mot ett ölkafes doftande os

V

Han har krammat
tropikernas glödande ros
i sin Esaus lurviga Course
Och på bröstet och armarnas ludiga
älskades namn

VI

Hej, kom an, tjugo man
ifrån Nordlandets hav
här är sol här är sommaren gång
Här är kärlekens sjudanden
vårliga lov
i de doftande palmornas sång

VII

Här som korset på sydhimlens
strålande står
och en nattbris ger svalkande fläkt
Då min tanke så långt till en
krämare går
uti Englandets surrande jakt

VIII

Uppå ett sjömanskafé i ibland ölos och ??
står en flicka så fin och så nätt
Och hon smäller med korkar
och slamrar med glas
när hon serverar så flinkt
och så lätt

IX

Hej, ceme om every log här är
sjöluft och sång
här är liv här är skramlande mynt
have a drink tager rök Yes by God någon gång
kan jag också få klare min pint

X

En sekund flyger tanken till
hav och tropik
till ett skepp uti gungande svaj:
Och han ser i en dröm
hur en silkesdukflik fladdrar in
mot en larmande kaj.

XI

Där står Gretchen och Anna
och vackra Yvonne ifrån Hamburg
Bombey å Bordeux
och här Lilly och Tussi Tjangi
ifrån Hongkong
och där är Nelly från London
you knove

Slut den 19/10 Sjöreserv.
Karlskrona
H. G. Hanssons lov

SÄLLHETENS SJÖ

Jag vet en sjö där aldrig vatten fryser,
där böljan slår emot en slipprig strand
där varken sol ej heller månen lyser
den är omgiven av en lummig strand.

Där ofta småkryp uti vassen kilar
och fröjdar sig med mången muntert språng
men även ålen vid dess kanter kilar
men gör på djupet också mången gång

I denna sjö där vill jag sällhet finna
i denna sjö där vill jag svalka mig
för denna sjö, den finns hos varje kvinns
och vill du älska finns den och för dig

Var lung, var lugn stör mig ej på dess stränder
låt mig i ro få gunga på dess våg
och flicka flicka fort med dina händer
jag styr min julle in så glad i håg

Ack huru ljuvt att uti ensamheten
att fara uti denna lugna vik
som gränsar till den stora hemligheten
den är så sjön, så ljuvt, så minnesrik

Sjöreservet 18/9
Karlskrona

Sid 231 - 233

UTDRAG UR FORNA TIDERS KYRKORÄKENSKAPER

Till Pastorsämbetet

Än Ändrat de tio budorden
samt betydligt reparerat det 6:te.....=
2,24
Gjort en ny näsa på den ena rövaren
på korset, samt utsträckt hans
fingrar å 6 shilling st.....= 1,36

Upputsat Pontius Pilatus satt
nytt pälsverk kring mössan
samt nystrukit honom fram, bak.....= 1,45

Satt nya vingar på ängeln
Gabriel samt förgyllt de främre.....= 1,42

Omstrukit översteprästens
piga tre gånger.....= 0,34

Insatt en ny tand i Petri mund
samt reparerat tuppens stjärtfjädrar.....= 1,08

Utvidgat himmelens vidd pass en aln
samt ditsatt 15 nya stjärnor.....= 0,89

Förbättrat helvetets eldar samt
gjort djävulens ansiktet något
hemskare.....= 2,45

Försilvrat Juda 80 silver
penningar.....= 0,65

Smetat igen en spricka på
Jungfrun Maria.....= 0,12

Förbättrat Maria Magdalena
som var mycket illa åtgången
samt delvis alldeles fördärvad.....= 5,00

Givit Moses uttrycksfullare
drag samt uppsnyggat hans
broder Aron.....= 0,46

Översett de sju visa Jungfruarna
och förbättrat dem här och där.....= 0,64

Gjort världens ände något
längre.....= 2,07

Gjort nytt hår på den kyska
Susanna.....= 1,32

Summa rikst. 21,79

KÄRLEKSTÅRTA

Ett skålpund trohet
½ skålpund hjärtliga ord
jämte 2 skålpund orubbliga löfte
Blandas väl tillsammans
med 2 kvarter glädjetårar
Och arbetas väl sammans
.....med kärleksfull hand
Tårtan gjutes i en form
av ett hjärta
och överstrykes med sockersöta
ord. Doppas i evigt trohetslöfte
Gräddas hastigt i varm
kärleksglödande ung
och serveras med varma kyssar
lyckan god och smekfull

Gunnar Hansson